

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΣΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΑΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον 'Αριθ. 446

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Κυριακή 2 Ἰουνίου 1913

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ ΕΚ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΥΔΑΤΟΣ

Αι μεγάλοι καταστροφαι αωδ αηημύρας και Ιωφώνας εις την Αμερικην

Πάντες σχεδόν, αν μη ειπω ανεξαιρέτως γνωρίζουν η εξ Ιδίας πείρας η μόνον εξ ακοής και των ήμερηϊδίων τας πανωλεθρίας καταστροφάς, τός επερχόμενας εκ του παμφάγου πυρός και του άδαμάστου ύδατος, των δύο τούτων ακατανίκητων άκόμη έντελώς στοιχείων της φύσεως. Ούτε η τέχνη ούτε η επιστήμη είσθε έξεδρον τέλεια μέσα προς περιστολήν και περιφρούρησιν της όρηης των.

Αυτικώ μέρει των Ήνωμένων Πολιτειών επήνεγκε άνυπολογίστους καταστροφάς. Έκατοντάδες οικιών παρσούθησαν, σιδηροδρομικαί γέφυραι κατεστράφησαν και πλείστοι κάτοικοι εύρον τόν θάνατον. Τήν διάβασιν του κυκλώος έπηκολούθησεν έκρηξις πυρκαϊάς, η γενική της οποίας έξάπλωσις προελήθη εκ της άμέσου πτώσεως ραγδαϊοτάτων βροχών και ύπερχειλίσεως τών ύδάτων του ποταμού Μισσισσιππι και άλλων μεγάλων ποταμών.

Η συγκοινωνία εις την πόλιν Νάχτον της Αμερικής κατά τας ημέρας των τρομακτικών πλημμυρών

Δέν παρήλθον έτη πολλά από τών σεισμικών καταστροφών των πόλεων της Ιταλίας και των άξιοθρηνητων τοιούτων των Γαυχώρων της Θράκης, και ίδου πάλιν αυτὰ επανεληθήθησαν πρό τινος χρόνου έτι άπειλητικώτερα εις πλείστας χώρας και πολιτείας της Αμερικής, ίδιως του Όχιω και της Ινδιάνας.

Ο ένοκήμας κυκλών Φοβερός τυφών ένοκήμας έν τή Μεσαίω και

Τινα δέ χωρία έξηφρανίσθησαν όλοτελώς, καθόσον αι οικίαι αυτών έξηφρανίσθησαν τελείως.

Καταστρεπτικαί πλημμύραι Μετά τούς καταστρεπτικούς τυφώνας οίντες επήνεγκον μεγίστας και άνυπολόγιστους άωλεσίας εις βόρειο ανατολιχίον κατοίκων της Κεντρικής και Αυτικής Αμερικής, έχονται άποσ συμπληρώσεως τό έργον των καταστροφών αι μεγάλαί πλημμύραι προελθούσαι εκ

ραγδαϊοτάτων βροχών και ύπερχειλίσεως τών ύδάτων του ποταμού Μισσισσιππι και άλλων μεγάλων ποταμών.

Ειδήσεις της πολιτείας Όχιω διεβίβασαν η η πόλις Νάχτον ειχε μεταβλήθη εις λίμνην πλάτους τριών μιλίων ό δε άρμός της τών γέντων αυτών άνέρχεται εις 2000 μέτρα.

Τό μεγαλύτερον ξενοδοχείον ήτο βυθισθέν νον μέχρι του τρίτου πατώματος αι δε άνω τών ύψηλότερων κτιρίων ήσαν πλήρως καταστραφείσασιν.

Εν σχολείον μετά 400 μαθητών έκαιετο τελείως. Τήν δε εκ της πλημμύρας φρικτήν επήνεγκε η έκρηξις πυρκαϊάς εις τας τώρως τέρας οικίας.

Τό νοσοκομείον της πόλεως ταύτης μετά 600 άσθενών παρσούθη, τό δε έργοστάσιον του ήλεκτρικού φωτός κατεστράφη.

Είς τι εργοστάσιον μέγα κατέργον ήσαν άνθρωποι στερηθέντες τών οικιών των.

Η άποθήκη του ύδατος ήτο γεμάτη εις τούς κατοίκους πόσιμον ύδωρ έξασπύθη, η δε ύδωρ προστέθη εις τό ύπο του ούρανου και τών ποταμών άφθόνως γυρνόντων έκρηξις την όδύνην και τόν όλεθρον.

Είς τά άκρα των πλημμυρισμένων μερών το ύδωρ ειχε ύψος έως 10 ποδών εις δε τό άκρον 30 ποδών. Έν γενει ό άρμός των γέντων ύπολογίζεται εις 7,000 και τών άνω γων εις 500,000!

Πλείστοι κατόρθωσαν να σωθούν άνέλθοντες επί τών τηλεγραφικών στύλων, άπόθεν περιελήθησαν ύπο τών προχέουσας παρασώσας ζομήτων λέμβων.

Άτασσαι αὐται αι πόλεις έκαιουσιται εκ ύπο πολλών Έλλήνων των όπιων τα καταστροφήματα κατεστράφησαν.

Όσοι λοιπόν άπό επί τρεις ημέρας τυφών και καταγής κατέστρεψαν μεγάλας έκτάσεις της Κεντρικου και Αυτικου μέρους των Ήνωμένων Πολιτειών, από του ποταμού Μισσισσιππι μέχρι της όρεισεως Alleghany, ραγδαϊοτάτη βροχή έκάλυψε τας έκτάσεις ταύτας δι έβδομας.

Αι πολιτεία Όχιω, Ινδιάνια μέρος της Μισσισσιππι και του Μισσισσιππι ύπέστησαν τας μεγαλύτερας ζημίας ως και πλείστοι άλλαι πόλεις

(Θεσσαλονίκη) Δις ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΘΕΟΦΑΝΩ

(Η Συνέχεια)

ή Ιδίκη του έντροπι και η Ιδίκη μου και του πολυτίου δλου.

— Πός πιστεύεις, πατριέ, αυτό τό παραδοξολόγημα;

— Δέν εινε παρά ή άλήθεια.

— Άλλά ό βασιλεύς; Αησμονείς τόν βασιλεύ;

— Ο κύριός μου και τριεβάστος πατήρ σου εινε άγαθός και πρός άνθρωπος. Φοβούμαι ότι δέν θ' άνθέξη εις τήν παράκλησιν του Ρωμανού.

— Τότε θα τόν ένθαρρύνω έγώ.

— Ποιον, δέσποινα;

— Ποιον άλλον παρά τόν πατέρα μου;

— Ο Ίωσήφ συνέσφιγξε τά χείλη και έκαμε μορφαρόν διαταγού.

— Δέν φρονώ, δέσποινα, ότι αὐτό θα ήτο φρόνιμον, τουλάχιστον συμφέρον διά σέ.

— Ποιον;

— Νά ματαιώσης ένα τοιούτον γάμον του καισάρου.

— Διατί, πατριέ;

— Διότι τότε θα άθεις τήν Θεοφανώ, εκ νέου εις τήν άγκάλην του άγαπητού σου Ταμισαή.

— Α, Ίωσήφ! Τό πιστεύεις λοιπόν αὐτό;

— Εινε φανερόν. Αν ή Θεοφανώ άπελευθερώσθι από τόν καισάρα, θα σπεύση εις συνάντησιν του στρατηγού.

— Και ό στρατηγός θα τήν δεχθί πλέον άπόφ' ήθηξεν έρομένη άλλου;

— Πολύ τό φοβούμαι, διότι ό έρωσ της προς τόν καισάρα ήθηξε μέχρι της ώρας άγνός, και ώς κόρη ή Θεοφανώ διετηρήθη άθικτος. Δι' ένα έραστήν τοῦτο άρκεί.

— Μού έπιτρέπει ή κυρία μου ν' άναμιχθώ; έτόλμησε νά διακόμη ή Ίουλιανή.

— Εμπρός, ίσως μάς βοηθήσης.

— Η Ίουλιανή έστράφη προς τόν Ίωσήφ.

— Και άν, ήρώτης, δέν διατηρήσθι ή Θεοφανώ τό πλεονέκτημα τοῦτο, τότε τι φρονείς ότι θα κάμη ό στρατηγός;

— Έχω τήν ιδέαν ότι ως κόρη εύκόλος θα τήν συγχώρησθι, άλλως άν έχη τό παράσπον διά τήν άπιστίαν της, ίσως τήν κάμη και πάλιν έρωμένην του—πού άμφιβάλω—άλλά σ' ζυγόν του ποτέ.

— Λοιπόν, επανέλαβεν ή Ίουλιανή, έχετε τήν λύσιν της τάς χείρας σας.

— Νά τήν άκούσωμεν, άπήνησεν ό Ίωσήφ.

— Νά βοηθήσθι ό πατριός μου καισάρα να υποτάξθι τήν Θεοφανώ, καθ' όλοκληρίαν. Τότε οῦτε ό καισάρ κινδυνεύει να γίνη σύζυγός της οῦτε ό Ταμισαής.

— Ίουλιανή! εῖπεν ή Θεοφανώ επληκτικώς...καταστρεφεται όμως μια κόρη, και τοῦτο εινε άμάχημα.

— Κάθισε, πατριέ... Σ' εύχαριστώ διά τόν κόπον που έλαβες.

— Δέσποινά μου, μη λησμονείς ότι είμαι πάντοτε ένας άφοσιωμένος δοῦλος σου.

— Ένας καλός φίλος, τό γνωρίζω. Έξείνο που θέλω νά μάθω, εινε...

— Διά τήν Θεοφανώ.

— Ναί, ναί... Τι άπέγινε;

— Φοβούμαι, δέσποινα, ότι τό σχέδιόν μας θα έχη συνέπεια, που δέν τας ύπελογίσαμεν.

— Με τρομάζεις.

— Εινε είκοσιον ήμέραι άπότος έφηνεν ό Ταμισαής...

— Άλλοίμονον...

— ... και τό μικρόν αὐτό διάστημα ήρκεσε διά ν' άλλοφρονίσθι ό κύριός μου και πορφυροσένητος άδελφός σου.

— Τήν άγοπή λοιπόν;

— Μέχρι κινδύνου, δέσποινα.

— Και ποιος ήμπορεί νά εινε ό κίνδυνος;

— Έκείνος που ήτο και διά τόν Ταμισαήν.

— Πατριέ!...

— Δυστυχώς αὐτή εινε ή άλήθεια.

— Θέλει ό Ρωμανός νά τήν νυμφευθί;

— Δέν τό ελπεν άκόμη, άλλα φοβούμαι μήπως τό κάμη, χωρίς κίν νά τό ελπη.

— Δέν εινε δυνατόν. Νά τήν νυμφευθί κρυφίως;

— Κρυφίως όχι. Απ' έναντίας θα κάμη τόν γάμον φανερά, και τοῦτο ακριβώς θα εινε και άγκάθια...

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τώρα π' ό ήλιος γέρνει να φθάση προς τήν θύση. Και 'στό σκοτάδι' άφηνει, αν' άποψη και πάλιν, Τώρα που σβόδα πέφτουν, οι στα ασ' τήν γή. Γύρω ροδοστράτωση τ' άλόφισθ' καρλί...

Τώρα που μέσ' τη σγαλιά τάρηδν τραγουδι Πώς έξερει με ποιο ταίρι τον 'εκατο βασιλιά; Προνης άγάτης ντροπαλά λουρα του μάλα Μέσα ό' αυτή τη σγαλιά μονάχο το καρλί...

Και 'κει που μεσ' τη λαγαριά κοιμούνται τα ποταμιά Που σπίνδρισματα τα κλαδά πετούνται ταινοσπινιά Τα χείλη θ' να σμιζόμε 'ε' άποψη και πάλιν 'Όταν βροχονέρι' έκει μαζί αν' τάρηδν καρλί...

Κι' όταν σιμά στο πλάι μου θα είσαι και γρηγορή Φυσώντας τα μαλλιά σου ό άέρας της νύκτας. Τότε θα' άπορπάλαση, σούρα...φρονησθί. Μεσ' τό σκοτάδι π' άγαμια θα δώσωπαι τό πλάι Καρδίτσα

Αγαθολής Δ. Τσιμα

Ρόδον και άγκάθια

Ο δίσσημος ποιητής του Απαισθητισμού Παράδεισος ό πόλις Μάτων, τυφλωθείς, ήτο και εις τρίτον γάμον μετά γυναικός όμοιας με άλλα δυστροπού, ως λέγεται. Ημέρας δε τών ό λόφος Μέρμουδ έλεγεν απόφ' χαρμάνης αὐτή ήτο ώραία ως ρόδον.

— Δέν δύναμαι ν' άποφασίσθω από τίς ματα άπήνησεν ό Μάτων, άλλα κρύφα άπό τήν άγκάθια...

Λόντομο Διήγημα

Ερασιτέχνης τής ζωής

Χωρίς νά γνωρίση πατρίδα και οικογένεια, όρφανός από μικρός, πολύ μικρός ριχμένος μόνος στον άγώνα της ζωής, γυρίζει από τόπο σε τόπο, πάντα άπαράλακτος, άπαθής και στιγνός με μια περιεργή μελαγχολία στο πρόσωπό του. Όποιος όμως τόν έπλησίασε, ό οποίος άντλήλαξε μαζί του έστω και όλίγας λέξεις, τόν συνεπάθησε. Δέν γελά συχνά, ούτε μιλεί συχνά. Άλλά τό σπάνιο μελαγχολικό χαμόγελό του, έχει κάποια ιδιαίτερη μαγεία.

Είγανε περίσση πέντε δλόκληρα χρόνια που τόν ελγα γνωρίσθι στο Έξωτερικό, όποτε έξαφνα τόν βλέπω στην Αθήνα. Καθώς έλεγε δε τήν Αθήνα τήν άγάπησε πολύ, περισσότερο από άλλον τόν κόσμο... Ήτανε λοιπόν τότε ή έποχή της προσκήλσεως τών επιστράτων. Έδιάρβαζε μίαν έκτην ή έβδόμη—δέν ένθυμούμαι ακριβώς—έκδοση πρωϊνής έφημερίδος από καφενείο, όποτε αισθάνομαι ένα χέρι στον ώμο μου και ένα φίλημα στο μάγουλο. Γύρισα τότε και είδα ένα φαντάρο. Τόν εκύρταξα καλά. Και άνεγνώρισα τόν μυστηριώδη φίλο μου. Ήτον αὐτός δλόκληρος!

Έως τότε τόν ένόμιζα γιά άνθρωπον που δέν ένδιαφερέτο γιά τίποτε στον κόσμο αὐτόν. Που έγύριζε τόν κόσμο άφοσιωμένος στη θλίψη του και στη σκέψη του...

— Πός έδω; τόν ερώτησα. Στρατιώτης; Έου στρατιώτης;

— Ήρθα νά πολεμήσω, μου άπήνησε. — Νά πολεμήσης; — Ναί. Αὐτό θα εινε μια διασκέδασις, μια άμορφη ποικιλία της μονότονης ζωής μου. Σε λίγες μέρες έφυγε με τό σώμα του γιά τή Μακεδονία.

Έπέρασαν όκτώ μήνες χωρίς νά τόν ιδώ. Προχθές όμως έπήγα στο νοσοκομείο της Σχολής τών Ευελπίδιων γιά νά βρω κάποιον άλλον φίλον μου τραυματίαν και έξαφνα άντικρύζω τόν μυστηριώδη ερασιτέχνην της ζωής. Ήτο στο διαμέρισμα των βαρέως πληγωμένων. Αν και ειχε δύο τραύματα, στο πόδι και στο χέρι, μ' έδέχθη με εύχαριστήσιν. Η μορφή του με όλας τας κακουλίας διετηρήθη χωρίς ν' αλλάξη.

— Ωραία ποικιλία, μου έλεγεν, ήταν και αὐτή ή τελευταία μου περιπέτεια. Ωραία διασκέδασις...

— Και πός έτραυματίσθη;

— Άφιστα τώρα αὐτά. Θέλεις καγένα τοιγάρο;

— Αγαθολής Δ. Τσιμα

Όρατίος Ίωαννίδης

ΦΥΣΙΚΑ!

Ο Έρρικος ό Δ', ήρώτησε χωρικόν τινα, διατί, ένθ' ειχε τήν κόμην λευκήν, ειχε τόν πάγονα μέλανα.

— Διότι, άπεκρίθη αὐτός, ή κόμη εινε κατά είκοσι έτη γηραιότερα του πάγονός μου.

ΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΛΙΩΠΗ

Η «ΟΔΥΣΣΕΙΑ» ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΕΙΣ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ

[Μίαν ἀνακάλυψιν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν μᾶς κάμνει ὁ κ. Θ. Δ. ἀπὸ τὴν Δάρσαν. Μᾶς παρουσιάζει πῶς μέσα εἰς ἓνα Ἡπειρωτικὸν παραμύθι περὶ ἐλκλήρος ἢ «Ὀδύσσεια» τοῦ Ὀμήρου μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς. Βεβαίως εἰς μερικὰ σημεῖα ἔχει τὸ παραμύθι κάποιαν παραλλαγὰς ἀπὸ τὴν Ὀδύσειαν καὶ ἔχει μεταμορφωθῆ τὸ ἀριστουργηματικὸν Ἔπος εἰς τὸ ὕψος παραμυθίου, ἀλλὰ ἡ ἰδέα εἰς τὸ σύνολον εἶνε ἀληθινὰ περίεργος. Ἴδου τί γράφει ὁ ἐκ Δαρσίνης ἀναγνώστης μᾶς:]

Τὸ κατωτέρω παραμύθι, τὸ ὅποιον εἶνε γνωστὸν μὲ τὸ ὄνομα: «Ἡ Βασιλοπούλα Λιώπη» δὲν εἶνε ἀπλὸ παραμύθι ἀπὸ ἐκείνα ποῦ πλάθουν οἱ γρηγροὶ στὸν τόπο μαζ. Θεωρεῖται ὡς παραμύθι μὲ ἐξαιρετικὴν σημασίαν.

Τὸ ὄνομα «Λιώπη» εἶνε συγχομικὸ ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἡπείρου τοῦ Ὀδυσσεως.

Τὸ παραμύθι αὐτὸ, σωζόμενον ἀκόμη εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ τῆς Ἡπείρου, μαρτυρεῖ πόσον δημοτικὴ ὑπῆρξεν ἡ Ὀδύσεια καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην Ἡπείρον.

Ἴδου τὸ Ἡπειρωτικὸν παραμύθι:

— Μία φορὰ κ' ἔβαν καιρὸ ἦταν μία βασιλοπούλα, σ' ἓνα νησί ἀπάνω, παραπάνω ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς καὶ εἶχε πάρη ἓναν παλληκαρὰ βασιλῆα, ποῦ εἶχε πολλὰ καράβια. Ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς ἐπῆγε μακρὰ στὰ ξένα σὲ ἄλλα βασίλεια, καὶ ἐξάθηκε εἰκοσι χρόνια, καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐκλαβε γι' ἀποθνήσκον, γιατί ἦταν καλὸς καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Φεύγοντας ἄφησε τὴ Βασιλοπούλα ἐτοιμὴ, κ' ἔκαμε ἓνα βασιλόπουλο, σὺν ἐπιφανῶν αὐτὸς καὶ ὕστερα. Καὶ μεγάλωσε τὸ παιδί κ' ἔγινε εἰκοσι χρόνων, καὶ δὲν ἐγνώριζε τὸν πατέρα του. Κ' ἐκίνησε καὶ πῆγε μακρὰ σ' ἄλλα μέρη κ' ἐρωτοῦσε γιὰ τὸν πατέρα του καὶ δὲν ἤμπορεσε νὰ μάθῃ τίποτε. Καὶ ἡ βασιλοπούλα ἀπόμεινε μοναχὴ τῆς.

Καὶ τὸ μάθον τὰ βασιλόπουλα ὅλα, καὶ μαζεύθηκαν σὲ τὸ σπίτι τῆς, καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ πάρῃ ἓνα, ὅποιον ἀρέσει αὐτῇ, ἐπειδὴ ἦτον νέα, ὄμοια καὶ γνῶστικὴ, καὶ τίμια, καὶ πλούσια. Καὶ ἦτον ἐμφορῆ σὺν τὸν ἥλιο, καὶ ὅλα τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν ἤθελαν, καὶ αὐτὴ ὅλα τὰ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ τοὺς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀποφασίζει νὰ πάρῃ κανένα, ἐπειδὴ φοβάται μήπως καὶ τῆ ὁ ἀνδρὸς τῆς, καὶ ἐργεῖται ὕστερα καὶ τὴν σφάζῃ κ' αὐτὴν καὶ αὐτόν. Κι' ἀλήθεια τὸν ἐφοβοῦνταν ὅλοι μὴ τὸ πάθουν, καὶ δὲν τὴν ἐβίαζαν, οὔτε τὴν ἐπέεραξε κανένας, ἀλλὰ τὴν ἄφηναν σὲ ἑλῆγμα τῆς, νὰ ἀποφασίσῃ ὅποτε θέλει, καὶ νὰ διαλέξῃ ὅποιον θέλει.

Καὶ αὐτὴ τοὺς ἔλεγε πῶς ὅλους τοὺς ἀγαπᾷ, καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ ὁ ἀνδρὸς τῆς ἐφέτος, τοῦ χρόνου θ' ἀποφασίσῃ γὰρ πάρῃ ἄλλον, καὶ αὐτὴ ἔφρανε τὸ πανί της, καὶ τὰ βασιλόπουλα ἐτρῶναν καὶ ἐπῆναν ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς, καὶ ἐβόλαν καὶ ἔβαν τραγουδιστὴ καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν καὶ ἐβῆσαν λιθάρι, καὶ ἐπάλευαν, καὶ ἐβῆσαν σὲ νουάν. Καὶ ἔτσι πέρασε ἓνας χρόνος, καὶ αὐτὴ πάλιν αὐτὰ τὰ ἴδια τοὺς ἔλεγε, ὅτι τώρα θὰ κάμῃ ἀρχὴ νὰ βράνῃ τὸ προικὸν τῆς, καὶ τοῦ χρόνου θὰ παῖδραυθῇ. Καὶ ὅλα τὰ βασιλόπουλα τὴν ἐβέβητον καὶ τὴν ἐτιμοῦσαν ὅσον ἡμποροῦσε ὁ καθένας περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ προτιμήσῃ αὐτόν, καὶ ἔτσι πέρασε καὶ ὁ ἄλλος χρόνος.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ 20 χρόνια ἦλθε ὁ ἀνδρὸς τῆς, γερασμένος καὶ ἀγνώριστος, καὶ ἄφηκε τὰ καράβια μακρὰ καὶ ἐπῆγε σὺν διακονιάρη καὶ ἰβή τὴν κόρη ἢ γυναίκα του, τῆ ἢ ἀπέθανε.

Αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε τίποτε εἰκοσι χρόνια. Ἐφροβετο μὴ ὑπανδρεύῃ ἄλλον ἀνδρᾶ, καὶ ἦρθε τοὺς λεβεντάδες ὅπου ἐτρῶναν καὶ ἐπῆναν, καὶ τὸν ἐδοῦκαν κ' αὐτοῦτον καὶ ἐπαγε, σὺν τὸν διακονιάρη, ὕστερα τῶν ἄλλων σὲ τὸ τραγοῦδι καὶ σὲ τὸ χορὸ, καὶ τὸν ἐβόλαν κ' αὐτὸν σὲ τὸ χορὸ, κ' ἐγελῶσαν μὲ ταῦτόν, καὶ τὸν ἐκάλεσαν νὰ ρίξῃ καὶ τὸ δοῦρι, καὶ τὴ σαίτα, καὶ τὸ λιθάρι. Καὶ τοὺς ἀπέερασε ὅλους εἰς ὅλα τὰ παιγνίδια τὰ βασιλικὰ, καὶ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μήπως ἦτον

αὐτὸς, διότι δὲν ἐγαύγισαν τὰ σκυλιὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἄρχισαν νὰ συλλογιῶνται καὶ νὰ κρονολοῦν. Ἐπῆγε κ' αὐτὸς καὶ ἐκρυφομύθησε μὲ τὴν βασιλοπούλα καὶ δὲν τὸν ἐπίστευε, καὶ τῆς ἔβαν ἓνα σφῆμα ποῦ εἶχε σὲ κορμὶ του καὶ ἔβαν τὸ βροῖ. Καὶ τότε τὸν ἐπίστεψε, γιατί τὸν εἶδε ἐσχάσει. Ἐφυγε νέος κ' ἰ ἤλθε γέρος. Εἶχε ἰσπρίσει ὅλος, καὶ ὑποταξίθη μῆπως τὸν καταρῶν αὐτοῖ, διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴ βασιλοπούλα κ' ἐκοιμήντινας μὲ τὸ παιδί του, καὶ τοὺς πλοῦσι δούλους του, ὅτι ἦτον ὅλοι παλληκαρῆ καὶ ἐπαγαν καὶ ἐπῆναν περισσότερο τὸ βράδι, καὶ τὸν ἐμῆθυσαν ὅλους, καὶ ἐπέσαν νὰ κομηνθῶν οἱ ἐδεντάδες μεθυμένοι.

Καὶ ἔκει σὲ τὸ μεθύσι τοὺς ἐκάτεσαν ὅλους νὰ ἐγλύτῶσαν.

Τὸ παραμύθι αὐτὸ ἔχει καὶ ἡθικὸν σκοπὸν. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πλῆστον γρηγρὸς καὶ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ τὸ θυγῆται, εἰς νεανὸν δρῆμένον, ὅπου νὰ ἔχῃ καὶ τὸν ἀνδρᾶ τῆς αἰξῆς, καὶ μάλιστα γρηγοῦν πολλὰ, καὶ νὰ βῆται μὲ ποῖον σέβας τὸ θυγῆται διὰ νὰ τὴν σπῆρῃ εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς τῆς ὅση μακρὰ καὶ ἂν εἶνε τὸ ἔξω, καὶ ὅτι καὶ ἂν ἔχῃ χαμένους, καὶ ὅσον πτωχὴ καὶ ὀδύνη καὶ ἂν εἶνε.

Στὸ τέλος ἡ γράφα τῆς προσέεται νὰ εἶνε: «Μία καὶ ἀρόνημη καὶ νὰ μὴ γελαστῇ εἰκόλα, εἰς ἀπὸ μπεῖ, οὔτε ἀπὸ παῶν, καὶ νὰ τῆς ἀναγῆ καὶ σὺν Κυρᾷ Φροσῆν, ποῦ ἐπῆνε ὁ ἄλλος ποῦ δὲν τὸν ἤθελε, καὶ τῆς λέγει εἰς καλλιτέρῃ νὰ χῶσῃ τὴν ζωνὴν τῆς, παρὰ τὴν τιμὴν τῆς. Βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι ἔχον ἀκόμη εἰς τὴν Πείρον πολλὰς Ἡπείρους, ὅπου καταρῶν τὸν ἀνδρᾶ τὸν 17 καὶ 18 καὶ 20 χρόνια ἀπὸ τὴν ξένα καὶ φυλάττον τὴν τιμὴν τοῦ καλλιτέρῃ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦς. Αἱ γράφα χρησιμοποιεῖ εἰς αὐτὰς ὡς ὁ Φίλιππος ὁ μουσικὸς, ὁ σὺν τὴν συμφωνίᾳ τῆς Ἡπείρου διὰ τῆς μουσικῆς. Δάρσαν Θ. Δ.

ΣΚΕΨΘΙΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πόσο πνεῦμα, πόσες πένες, πόσοι τυπογράφοι, πόσα μαῦρα μετὰλλια γραμματάκια, πόσα χαρτὰ ἐχρησίστηκαν, γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἐκεῖνο τὸ λαβύρινθο τοῦ ἐντύπου, ποῦ βρίσκεται στὰ τρία παλάτια ἐκείστας τῶν ἀπαράντων αἰθουσῶν τῆς Ἑθνικῆς μᾶς Βιβλιοθήκης!

Στὴ μεγάλη κεντρικὴ οὐλὰ τῶν «λογίων» καὶ ἀκριβοῦς ἀπάντη στὸν εἰσρχόμενον, μὲ ὄμοια-τάτη τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα — δὲν ἐπρόσεξε τίνας μεγάλο τυπογράφου ἔργον — χαρίζε σὺν καλὴ ἐπισκεπτῆ ἓνα βλέμμα τῆς μεγάλης ἀγάπης, καὶ φαίνεται σὲ νὰ τοῦ φθουρῆξῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἔργα τοῦ ἔργου Του τὸ θεο γητό: «Ἐγὼ εἶμι ἢ ἀμπελος καὶ σὲς τὰ κλήματα».

Ἡ εἰκόνα τοῦ ὁραίου Χριστοῦ, τοῦ τελείου ἀνθρώπου, εἶνε τόσο ἐπιδητικὰ βαλμένη ἐκεῖ δά, ὥστε δίνει σ' ὅλη τὴ οὐλὰ τὴν ἐντύπωσιν ἐκκλησίας, ἐκκλησίας καὶ τὰ ἔργα τῶν δούλων του. Μόλις μῆλα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ἀκούσα τὴν ἐνωστικὴν μερῖδα τοῦ πνευματικοῦ ἐαυτοῦ μου, νὰ μοῦ συγφορῆξῃ: — «Ὁ! κ' ἂν ἐτραφεσ σὺ, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπειράριθμα βιβλία!» καὶ μοῦ ἀράβιασε μὲ τὴ φιλοδοξία τῆς, ἔνερα! ὄρθια-βουρ! ἀθανάσιες!... Μὰ ἡ ἄλλη μερῖδα τοῦ πνευματικοῦ μου ἐαυτοῦ, ἡ λογικὴ, μοῦ ἀπήντησε ἐξῆρ-ξῆρ! — «Ὀὄφ! ὄχες τότε τόσους σκοτούρες! καί... πάλι θύθηλες τὸ παραπάνω! ὁ ἀνθρώπος μ' ὅσα κ' ἂν ἔχει, ποτὲ δὲν μένει: εὐχριστιμένος!...» Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ φάνηκαν ἀρετὰ λογικὰ καὶ δίκαια, κ' ἔτσι, ἐκοφῆ τὴν κουβέντα τῶν διανοητικῶν μου διμερισμάτων... ἐπὶ τοῦ ζήτηματος αὐτοῦ.

Ἀλήθεια! τί προκλητικὰ ἔδειξαν τὰ πλατεῖα τῆς αἰθούσης τραπέζια!... Ἐκ' βέβαια «προκλητικὰ» γιὰ ἐπιδοσεῖς... φαγητῶν — τοῦλάχιστον γιὰ

μένα — ἀλλὰ γιὰ Λουκοῦλεια γεύματα καὶ δεῖπνα... γραμμάτων.

Ἀπὸ τῆ Βιβλιοθήκης, δὲν πιστεύω νὰ ἐφυγε κανεὶς ὡς σήμερα παραπονεμένος, ὅτι ἡλιαθὴ δὲν ἐπλήρωσε μέχρι «...» τὸν πνευματικὸν του... στόμαχον!

Τρεῖς-τέσσαρες κύριοι, μοῦπεσαν σὲ μᾶτι ἀδύνατοι κ' ἔχῃ τόσο καλοντυμένοι, διαβάζουν τόμους «Νεοελληνικῆς Παιδείας». «Ὅλοι τοὺς φαίνονται ἀπογοητευμένοι καὶ σὲ νὰ μὴ βρῶσκον τὸ ἔθεμα τόσο ὀρεχτικῶς... Μά... ποῦ καὶ ποῦ, καὶ κάθε τόσο, ἓνα χαμόγελο τοῦς δείχνει ὅτι θὰ βρῆσαν καμμιὰ καλὴ μουσικὴ ὀρεχτικὴ ἔπος: Παλαμᾶ, Πρωτᾶρη καὶ λοιποῦς...»

Ἄλλοι τρεῖς, ποῦ ἡ τουαλέτα καὶ ἡ φόρμα τοῦς μιλῶν τῆ διδασκαλικῆ γλώσσα, διαβάζουν Ὀμηρον. Κι' αὐτοὶ ἔξι οἱ κικιριμῶν. Σὲ κάθε λέξι σταματοῦν καὶ περιεργάζονται μὲ ἀόριστο βλέμμα τὴ φωτεινὴν ἀστῆρ τῆς αἰθούσης μὲ τὰ θαμπὰ λευκὰ κρυστάλλα καὶ τοὺς μαρμαρίνους καὶ χρυσοκοκκινῶλους κίονας, ἰονικῶν ρυθμῶν... βέβαια! ὁσάκολο φαγητὸ τὰ φῆρα! καὶ μάλιστα μὲ τόσα πολλὰ κόκκαλα!!! δὲν εἶν' ἔτσι κύριοι ἀναμορφωτὰ τῆς Νέας Γενεᾶς;

Εἰκοσι-τέσσαρες — ναί, ἀκριβοῦς εἰκοσιτέσσαρες, ἡ γενικὴ ἡσυχία μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τοὺς καλοματήσω — Φοιτηταί, μὲ τῆς ἀφέλειες, ποῦ ἀκόμη δὲν ἀδέχτηκαν τὸν φθῶρο τοῦ φαλιδίου καὶ τῆς βούρτσας τὸ χᾶθσμα, τοῦ Ἀθηναίου κορψῶς, καὶ σὲ τὴν ἀπολαυστικὴν ἀρῆθμοσιν καὶ σὲ τὴν κορμαστικὴν ἡμισελήνου, διαβάζουν διάφορα δίκαια: Συναγώνιστον εἰς τὸ μέλλον οἱ ἀπονητῶν μαζ, ὀρεχτικῶς καὶ μεγαλοπρεπεῖς τῆς Βιβλιοθήκης μαζ αἰθούσας!

Ἄλῃθεια πόσα ὑπέροχα ἔθεμα μὲ δέματα καὶ μουρῖνες καὶ μὲ τὸ ὄνομα «Πλάσμα 1912»... θὰ ἀπολαμβάνουν εἰς τὸ μέλλον οἱ ἀπονητῶν μαζ σὲς ὄμοια καὶ μεγαλοπρεπεῖς τῆς Βιβλιοθήκης μαζ αἰθούσας!

φτωχῆ μου ἀντιλήψῃ τοῦς μνηστῆρας τῆς δικῆς μου δικαιοσύνης εἰς τὰ παραπάνω του.

— Ἐ! εἶπα παιδί. Ἀρκατοῦς ζωντανῶς τοῦς μου βιβλίον ἐδιάβασα μὲ τῆς ἄκρας τὸν μαρμῶ μου, καί... τίποτε δὲν κατόρθωσα νὰ ἐπιλάβω ὅσοι καὶ σὲς φίλτατοι ποῦ μὲ διαβάσατε... ἔτσι, ζήτησα ἓνα ὄμοιο μεγάλο καὶ καλὸ μένο βιβλίον, μὲ τὴν χρυσὴν γαργαλιτῆν ἐπιγραφὴν «Les promenades de Paris»... Πᾶ μὰ ἔρα ἀπῆλθασα τὸ Παρίσι μὲ ὅλους τοὺς ἔξω-θαύμαστους περιπάτους, σὲς ἔπεισον ἐντὶν Πρωτῆρας εἰσορραφῆς τοῦ Bois de Boulogne, καὶ μὲ τόσες μάλιστα ἐπεξηγηματικῆς ἰστορίας ἰστοριῶν πομπῶν, ποῦ οὔτε οἱ Παριζιῶν ἂν μπόρουν μὲ μᾶς (!) θὰ τῆς καλοῦσαν! — Παρῆρα τῆς ζωντανῶν οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ οἱ ξένοι γιὰ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων... τὰ εὐκ. ἐνοοῦμ. παραλείπ...

Καὶ γεμάτος ἀπὸ εὐχαρίστησιν καί... παραπονεμένος ἀπ' τὸ ὄμοιο Παριζιῶν... γρηγορῶ κατέβηκα τὴν ἀπὸ Πεντακλῆ μάρμαρην ἀσπίδα τῆς Ἑθνικῆς μᾶς Βιβλιοθήκης γιὰ νὰ σπῆρῶ τὴν πλήρωσιν τοῦ ἄλλου μου στόματος... τὸ πεζοῦ σωματικῶ! Βλέπετε, κ' ἔθῃ τὸ ἔξω τῆς ζωντανῆς! Μόλις ἐξεκίνησεν ὁ πνευματικὸς στόμαχος, τότε ὁ ἄλλος, ὁ καὶ ἐνοχλητικῶς ἐλαφραίνε... ἐλαφραίνε τόσο, ὥστε ἦρθε σὲ πόφορος πολλῆς φορῆς!

Ἀλήθεια πόσα ὑπέροχα ἔθεμα μὲ δέματα καὶ μουρῖνες καὶ μὲ τὸ ὄνομα «Πλάσμα 1912»... θὰ ἀπολαμβάνουν εἰς τὸ μέλλον οἱ ἀπονητῶν μαζ σὲς ὄμοια καὶ μεγαλοπρεπεῖς τῆς Βιβλιοθήκης μαζ αἰθούσας!

Ἡρώτησε τις τὸν ποῦν Φοντενέλλ, πῶς εἶνε κτηνος τοσοῦτος φίλος καὶ οὐδένα ἐχθρῶν... — Διὰ τὸν δύο τοῦτον ὀξυμῶτον, ἔπειτα «Τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ», ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δίκαιον.

Δὲν μπορὸ παρὰ νὰ δικαιώσω καὶ γὼ μὲ τῆ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΪΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ἑλληνικὴ μουσικὴ ζῶμωσις. — Τὰ δύο Ὀδεῖα. — Τὸ «Νέον Ὀδεῖον» τῆς κ. Βέλα.

Διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι. — Τὰ Πειραϊκὰ ἄνθη καὶ τὰ ὄμοια μᾶς συνανθίας.

Ὅταν περιερχεται κανεὶς τὸν Πειραιᾶ καὶ συναντᾷ εἰς τοὺς δρόμους δροσερὰ καὶ χαριτωμένα κορίτσια μὲ τετράδια μουσικῆς εἰς τὸ χεῖρ ἢ μὲ μουσικὰ ὄργανα νὰ τραγουδοῦν ὅπως ἐξευγενίσουν τὴν ψυχὴν τοὺς μέσα εἰς τὰ νύματα τῆς μουσικῆς, τὸ ὄμοιον αὐτὸ θέαμα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὸν κέρη νὰ οκερθῇ.

— Ὅσοι οἱ Πειραιεῖς δὲν εἶνε μόνον πόλις ἐμποροβιομηχανικὴ. Εἶνε καὶ τόπος ὅπου αἱ ὄμοια τέχνη εἶχον τοὺς λάτρους τῶν.

Καὶ ἀληθινὰ αὐτὸ συμβαίνει. Ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ ὁ Πειραιεὺς μεγάλην πλοικοπαραγωγικὴν κίνησιν, ὅσον καὶ ἂν ᾄρῃ σποδικῶς μὲ τὸ ἐμπόριον καὶ μὲ τὴν βιομηχανίαν καὶ μὲ τὴν ναυτιλίαν, δὲν ξεχνᾷ ὅμως τὴν καλλιτεχνίαν.

Ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς καλλιεργεῖ καὶ τὴν μουσικὴν. Καὶ μάλιστα μὲ μίαν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ μίαν ὀρεξιν, ποῦ δεκνέται ὅτι ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς εἶνε πολὺ πολιτισμένη καὶ πολὺ προοδευμένη.

ΤΑ ΔΥΟ ΟΔΕΙΑ

...Καὶ ὅταν ὁ ὑποφαινόμενος παρατήρησε τὰ Πειραιῶς, δὲν ἔλαμπερὰ μάτια, μὲ τῆς ὀμορφῆς μουσικῆς τῶν μαλλιών τοῦς, μὲ τὰ λεπτεπίλετα χεράκια τοῦς καὶ μὲ ὅλη ἐκείνη τὴν εὐνοικήσιν σὲ κορμὶ τοῦς, νὰ σπεύδουν πρὸς τὴν πηγήν τῆς μουσικῆς, ἔσπευσε νὰ μᾶθῃ ἀπὸ τὴν πηγήν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ μουσικὴ ὀμορφῆσις, ἡ ὁποία ἔχει κατακτήσῃ τὴν κοινωνίαν τῆς γειτόνων πόλεως.

Ὁ Πειραιεὺς ἔχει δύο Ὀδεῖα, λειτουργοῦντα Ἑυρωπαϊκάτωτα. Τὸ ἓν εἶνε τὸ «Νέον Ὀδεῖον Πειραιῶς» τῆς Κας Βέλα.

Καὶ τὰ δύο δὲ σημεῖονον μίαν πρόοδον καὶ μίαν ἀκμὴν ἀξιοσημειωτοῦ καὶ ἀξιοζήλευτον.

ΤΟ ΟΔΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΣ ΒΕΛΑ

Ἐπῆγαμε λοιπὸν εἰς τὸ «Νέον Ὀδεῖον Πειραιῶς» τῆς Κας Βέλα. Ἐβρισκαμε στήν ὁδὸν Ὑψηλάντου 164β καὶ εἶνε ἐγκαταστημένον μέσα εἰς ἓνα κομφοῦ οἴκη, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι ἔχει κληθῆ ἐπιτήδες διὰ τὸν σκοπὸν ποῦ χρησιμοποιεῖται.

Μόλις ἐμπήκαμε διεκρινάμεν ἓνα πλῆθος κοριτῶνα καὶ κοριτῶνα. Ἦσαν μαθητῶνα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥΣ

Ἐλὰ νὰ πᾶμε στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Τσοκωτάδας πῶγον πολλὰ τὰ χιόνια καὶ λίγα τὰ κλαριά, κ' ἀκούσῃμ' ἐπιπῖνα μὲς ἀντροπέσῃ τῆς Χορᾶς ποῦ τόσα διαλαλοῦν γιὰ τὴν παλληκαριά.

Νὰ ἴδωμε ποῦ γνήθῃσαν καὶ τόσα καλλιγάρια ποῦ ἀνέβησαν τὸ βῆμα γιὰ τὴν ἑλευθερίαν καὶ γέροι μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά ποῦ ἀποκοῖσαν σὺν τῆς ἰστορίας καὶ μοιάζανε ἐπιπῆτες ποῦ κολιμοῖον θεοῦ!

Ἐκεῖνον ὅπου ἐπρόβανε τὸ ὄμοιον τὸ δεινὸν καὶ λέγανε σὺν κῆμονε τοιοῦτοδὲ τὸ στερρὸ καὶ ἐργασίαν ποῦς ἡ ἀσπὴ δὴ τῆς βροχῆς σὺν ἔσῃ, τὸν ἔπῃον τῶν τρισάνδοσῃ καὶ τὸν πατισιῶν.

Ἐλὰ νὰ πᾶμε καὶ φτωχὰ νὰ πάρομε λουλουδία, λουλουδία ποῦ μὲ αἶμα ποῖσις ἢ Λευθεῖα καὶ μῆσα σὲ μωλοφῶνα τὰ θεῖα τῆς τσαρῶνα καὶ πλέκοις στεφάνια γ' αὐτῆ τῆς ἀντιφωσῆ!

Καὶ τότε, πῶς τῆς κόρες σὺν παντρεύουσι μ' αὐτοῖς ποῦ θέλουν μόνον οἱ γονεῖς, ἀγάθ, ταχεῖα, δὲ νὰ βρεθῇ κανεὶς, νὰ δεῖξῃ στῆς φτωχῆς πῶς τῆς παιδεύουσι.

Καὶ τότε, πῶς τῆς κόρες σὺν παντρεύουσι μ' αὐτοῖς ποῦ θέλουν μόνον οἱ γονεῖς, ἀγάθ, ταχεῖα, δὲ νὰ βρεθῇ κανεὶς, νὰ δεῖξῃ στῆς φτωχῆς πῶς τῆς παιδεύουσι.

Ἐζητήσαμεν τὴν Καν Βέλα — Βρυάκου, ἡ ὁποία εἶνε διευθύντρια, ἀλλὰ καὶ ἰδιοκτήτρια τοῦ «Νέου Ὀδεῖου». Μᾶς ὀδήγησαν. Καὶ ἡ Κας Βέλα, ἡ ὁποία εἶνε Κερκυραία, μὲ ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν ὅπως ἐδέξθη καὶ μᾶς ἔδωσε κάθε σχετικὴν πληροφορίαν.

— Τὸ Ὀδεῖον, μᾶς εἶπε, ἔχει περὶ τὰς 80 μαθητῶνα καὶ 12—15 μθητῶνα. Μαθητῶνα γίνονται καθ' ἑκάστην. Τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην διδάσκονται οἱ μαθηταί. Τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας αἱ μαθητῶνα.

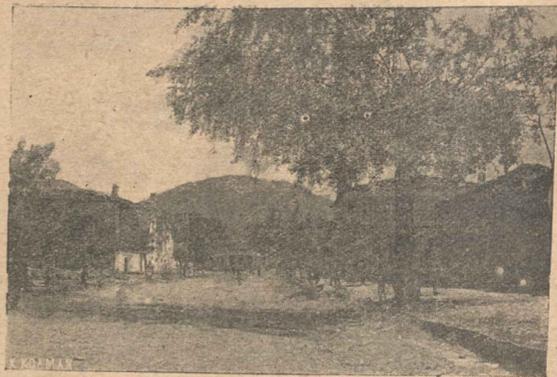
Ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ ὁ Πειραιεὺς μεγάλην πλοικοπαραγωγικὴν κίνησιν, ὅσον καὶ ἂν ᾄρῃ σποδικῶς μὲ τὸ ἐμπόριον καὶ μὲ τὴν βιομηχανίαν καὶ μὲ τὴν ναυτιλίαν, δὲν ξεχνᾷ ὅμως τὴν καλλιτεχνίαν.

Ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς καλλιεργεῖ καὶ τὴν μουσικὴν. Καὶ μάλιστα μὲ μίαν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ μίαν ὀρεξιν, ποῦ δεκνέται ὅτι ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς εἶνε πολὺ πολιτισμένη καὶ πολὺ προοδευμένη.

Ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ ὁ Πειραιεὺς μεγάλην πλοικοπαραγωγικὴν κίνησιν, ὅσον καὶ ἂν ᾄρῃ σποδικῶς μὲ τὸ ἐμπόριον καὶ μὲ τὴν βιομηχανίαν καὶ μὲ τὴν ναυτιλίαν, δὲν ξεχνᾷ ὅμως τὴν καλλιτεχνίαν.

Ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς καλλιεργεῖ καὶ τὴν μουσικὴν. Καὶ μάλιστα μὲ μίαν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ μίαν ὀρεξιν, ποῦ δεκνέται ὅτι ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς εἶνε πολὺ πολιτισμένη καὶ πολὺ προοδευμένη.

Ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς καλλιεργεῖ καὶ τὴν μουσικὴν. Καὶ μάλιστα μὲ μίαν ἐπιμέλειαν καὶ

ΚΟΡΥΤΣΑ.—Η πλατεία 'Αγίου Γεωργίου

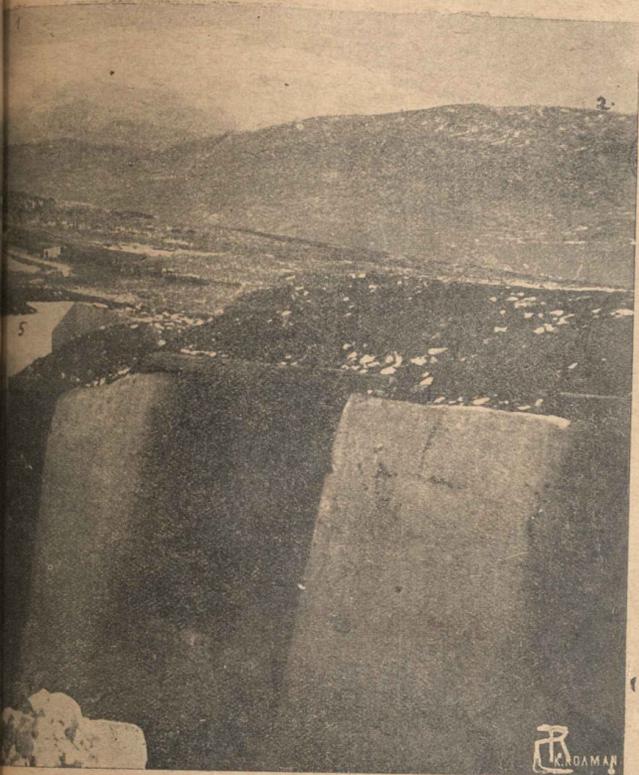
Έλληνες αξιωματικοί επί της νήσου 'Ιωαννίνων

Εύζωνοι εις τὰς προφυλακὰς

ΤΟ ΜΗΙΖΑΝΙ.—1) Τὸ ἄσπιλον τῆς Τσοϊκᾶς. 4) Τὸ μικρὸν Μιζάνι, 5) Τὰ προβολεῖα τοῦ Μιζανίου.

Ὁ Ἕλλην ναύτης Χ. Ἀσόντης ἐν Κερκύρας με σολὴν Ἀγγλοῦ τυμπανιστοῦ

Ι. Κ. Διαμαντόπουλος τραυματισθεὶς ἐν 'Ηρω

Πνευματικὴ ἀντλία νεωτάτου συστήματος, ἡ ὁποία ἐκσφραδίζετ' εἰς ὕψος 35 μέτρων 120 τόνους καθ' ἕραν

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο διάκοσμος της πόλεως.— Η τελεσθείσα δοξολογία.— Η άναμονή του πλήθους.— Η παρέλασις.— Η γενική χαρά.— Τα άτελείωτα «ζήτω» κ.λ.π. κ.λ.π.

Είπε κάτι έξοχον, κάτι μαγευτικόν και θαυμασίον ή κατά τας ημέρας ταύτας διακόσμησις. Η μεγάλη διά των «Ελληνισμών» εορτή του Βασιλέως ήμων Κωνσταντίνου του ΙΒ' ήλθε διά να μάς υπενθυμίση την πρώτην αληθινήν χαράν μας. Ήλθε διά να έπουλώση την γαίνουσαν έτι χθές πληγήν μας, όποτε έτεδσαν άμύρανοι στέφανοι δόξης, έν τε τή κόψη της δολοφονίας του Βασιλέως Γεωργίου και τούς άειμνήστους προμάχους και νικητάς.

Η σημερινή ημέρα τό πάν ζωογονεί, τό πάν άναοικωπρώνει. Κατά μέρος ή λύπη και τό πένθη, πανταχού παρατηρείται ή χαρά και ή εὐθυμία.

Άποσα ή πόλις μας άπ' άκρου εις άκρον σηματοποιείται. Άπαντα τά καταστήματα είναι κλειστά, ό δέ διάκοσμος τών δημοσίων κτιρίων ιδίως του Διοικητηρίου, Στρατιωτικού, Στρατηγείου, «Σπλέντι Παλλάς» και πολλών άλλων κτιρίων είναι κάτω έκτακτον. Τά τριμύσαστως και ταύτα σηματοφορούνται.

Η επί τή έπετειώ εορτή δοξολογία ετελέσθη μετά πάσης επιβλητικότητας έν τή εορτή ναώ του Άγίου Μηνά περί την 10ην πρωΐνην. Παρέστησαν δε άποσα οι στρατιωτικά και πολιτικά Άρχαί, ό κ. Βενιζέλος, άπαν τό προξενικόν Σόμα, οι Πνευματικοί άρχηγοί πασών τών έθνοτήτων, οι κοινοτικά αντιπροσωπεύται, ό καθηγητικός σύλλογος, τά σχολεία, άνώτεροι και κτώτεροι άξιωματικοί της Ήραός και της θαλάσσης και πλήθος άπειρον.

Μέ δλην την διακριτικήν εύρωσμίαν του ναού τούτου τό συνωστίζομενον πλήθος καταλάμβανε πλην τό περιβόλου και τό έξωθεν αυτού μέρος εις μεγάλην άπόστασιν.

Κατά την εμφάνισιν του Βασιλέως μας έν τε τή εισόδω και έξόδω του ναού, τό άπειρόριθμον πλήθος έκοπή εις ούρανομήκεις ζητωκραυγάς και έπευφημίας.

Κατά την εμφάνισιν του Βασιλέως μας έν τε τή εισόδω και έξόδω του ναού, τό άπειρόριθμον πλήθος έκοπή εις ούρανομήκεις ζητωκραυγάς και έπευφημίας.

Μετά ταύτα άπαν τό πλήθος διαλυθέν έκ του κήπου του Λευκού Πύργου, συγκεντρώθη περί λύχρον άράς έν τή πεδίω του Άρεως

πρός καταρτισίμους έπισήμους λαμπαδηφορίας. Πλήθος λαού έν άκαρπεί συναθροισθέν κατέστη έτοιμον προς έκκίνησιν, ήτις και έγένετο περί την 9ην της νυκτός. Έξεκίνησε δε αυτή από της Πλατείας του Άρεως, διελευσάσα άποσα την Παραλιακήν όδόν, και διά της όδου Άγοράς, Έγνατίας και Ένώσεως, κατέφθασεν εις τόν Λευκόν Πύργον, όπόθεν μετέβησαν και πάλιν εις τό μέρος της έκκινήσεως, ένθα και διελεύθησαν. Η συνοδεία τών λαμπαδηφορούντων διερχομένη εγκατέλειπεν εις άπαντα τά μέρη ά διήλθε την χαράν και τόν ζωηρόν πατριωτισμόν της διά τών συνεχών ζητωκραυγών και έπυφωρήσεων.

Άλλά και ή θάλασσα, ή δοξασμένη θάλασσα, ή καταποισάσα τό «Φετιχ Μουλέντ», παρείχε λαμπρότατον θέαμα. Δέν όπηχε θαυμαστότερον θέαμα του ά βλέπει τις γεμίσθους άνοητοίτους καταρχομένους έξ όλων τών σημείων της πόλεως όπως άποθαυμάσασιν τό «Άβέρωφ» έκτάκτως φωταγωγημένον ως και τόν «Πάνθηρα» και λοιπά έμπορικά φορητά και ιστιοφόρα μικρά.

Τινά έξ αυτών είχαν ποικιλόχρωμον άμφίειον και παρήχον άληθινόν πανόραμα. Έν γένει ό λιμήν μας παρουσίασε θέαμα φασμαγοικόν όπου άδυνατόν κ' εύγ ή ίδια να σάς τό περιγράψω.

Δέν παρήλθε πολλή ώρα από της φωταγωγήσεως τών πλοίων και ιδού ή παραλία ξεσπά

Θεσσαλονική Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΕΙΣΜΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΣΚΩΤ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΤΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

— Αί τελευταίαι γραμμαί του ήμερολογίου του Σκώτ.— Πώς άμείβει ή Άγγλία.— Η τελευταία έπιστολή του έξερευνητού.

Ο πλοίαρχος Έβανς, ό αξιωματικός ό όποιος είχε αναλάβη την άρχηγίαν της επανόδου της από Νότιον Πόλον αποσταλής μετά τόν θάνατον του Σκώτ, έφθασε τελευταίως εις τό Λονδίον όπου έκαμε διάλεξιν επί του Albert Hall ένόπιον χιλιάδων άκροατών. Όλοι οι Άγγλικαί έφημερίδες είναι πλήρεις από νέας και άγνώστους λεπτομερείας της τόσο τραχικόν τέλος εύρύσεως αποστολής, ή τύχη της όποιας συνεκίνησε βαθύτατα κάθε Άγγλικήν καρδίαν.

Ίδου αι τελευταίαι γραμμαί τας όποιας έγραψεν εις τό ήμερολόγιόν του ό Σκώτ πριν να ύποκύψη εις τό ψύχος και την παύαν.

Διά 4 ήμέρας μέχρι τών αδύνατον να έξέλθωμεν από τας σκήμας μας, ή θέλλα κυριολεκτικώς μαίνεται. Είμεθα έξηγητημένοι, δέν δύναμαι πλέον να γράψω δέν αισθανομαι όμως ούδεμίαν λύπην διότι άπεφάσασα να κείρω τό φαξίδι αυτό τό όποιον απέδειξα εις όλον τόν κόσμον ότι ό Άγγλος δύναται να ύπομεινή και κόπους και στερήσεις, ότι γινώσκει πώς να βροηθή τόν πλησίον του και ν' άντικρύξη τόν θάνατον με θάρρος και σταθερότητα.

Εκινδυνεύομεν—αυτό τό γνωρίζομεν, αι περιστάσεις όμως ήσαν έναντίον μας, δέν παραπονούμεθα δι' αυτό αλλά κλίνομεν τό γόνυ πρό της βλήσεως του Ίψίστου αποφασισμένοι να πράξωμεν ότι δύναμεθα μέχρι τέλους. Είμεθα έτοιμοι να προσφέρωμεν την ζωήν μας διά την δοξάν της Πατριδος μας, αλλά μίαν παράκλησιν έχω να κείρω εις τούς συμπατριώτας μου, να φροντίσω ώστε τίποτα να μη λείψη εις έκείνους οι όποιοι εξαρτώνται από ήμάς. Έάν ζήσωμεν θα έξιστορήσω όλα μας τά θενά, τας στερήσεις και τό θάρρος τών συντροφών μου, ή διήγησιν τών όποιων θα συγκινήση την καρδίαν κάθε Άγγλου.

Αυτά αι γραμμαί και τά άψυχα σήματα μας θα ειπών την «ιστορίαν μας», αλλά βεβαίως, βεβαίως, ένα τόσον μέγα και πλούσιον Έθνος όπως τό δικόν μας θα φροντίση δι' έκείνους τούς όποιους «άφίνωμεν όπισθί!»

Αυτά ήσαν αι τελευταίαι γραμμαί του μεγάλου και γενναίου αυτού άνδρός τόν όποιον ελόκληρος ή Άγγλία θεωρεί σήμερα ως ήρωα. Η Άγγλία όμως είναι ένας κράτος τό όποιον γινώσκει πώς άνταμείβουν έκείνους οι όποιοι αποθηνοσκούν διά τό γόνυτρον και την τιμήν της. Έβρανοι ήγορήθησαν άμέσως συνάλεξη της τό ποσόν τών 55.000 λίρών αι όποιαί με άλλας 9.000 λίρας άποσταλλένες έκ Νέας Ζηλαντίας άποσταλούν τό οχιλί εύκαταρρήστων ποσόν τών 64.000 λίρών ηγλαδή 1.600.000 δραχμών. Τά χρήματα αυτά έκτός μικρού μέρους τό δ-

εις πυροτεχνήματα ούρανομήκη, ό δέ ούρανο πληροῦται τών θαυμασίων φωτεινών διακοσμημάτων. Μετά προηγουμένην τοσοῦτην ανάλυτον τιν στροφήν, κοινοῦ σχήματος ούρανομήκεις πολυχρόμοι λαμπήρες ή και κτινοειδεις τοῦτοι.

Τό σπουδαιότερον ήτο έκείνο καθ' ό οποιον ματιόση τό πρόσωπον του Βασιλέως και τών πυροτεχνημάτων θαυμασίων, ναμιαία έν τήν του Άβέρωφ. Τό δ' άπειρος συνωστίζομενον πλήθος έξέσπα εις χειροκροτήματα και ζητωκραυγάς υπέρ της Έλλάδος.

Εκτός τών πλοίων έφοταγωγηθέντων θαυμασίων και οι στρατιώτες μετά του Λευκού Πύργου ποικιλόχρωμοι, τό Φωταγωγιόν, Άποταγείον, αι φυλακάι, ό κήπος του Λευκού Πύργου, τό ξενοδοχείον Σπλέντι Παλλάς ήσαν όλα Άλλα δημόσια και ιδιωτικά κτίρια.

Έν γένει είναι άπείρητατος ή χαρά μας έκ τή σημερινή μεγάλη εορτή του Έθνος μας και του Βασιλέως. Έκείνο δ' όπερ τίμησε Θεσσαλονικεις είναι ό ένθουσιασμός και ό άποθημώσις τών πατριωτισμός, μεθ' όν έόρτασαν την σημερινήν τετιμημένην Βασιλικήν εορτήν.

Είθε τό χρόνον και σήν Κωνσταντινούπολιν να την εορτάσωμεν.

Θεσσαλονική Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΕΙΣΜΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΚΩΤ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΤΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

— Αί τελευταίαι γραμμαί του ήμερολογίου του Σκώτ.— Πώς άμείβει ή Άγγλία.— Η τελευταία έπιστολή του έξερευνητού.

Ο πλοίαρχος Έβανς, ό αξιωματικός ό όποιος είχε αναλάβη την άρχηγίαν της επανόδου της από Νότιον Πόλον αποσταλής μετά τόν θάνατον του Σκώτ, έφθασε τελευταίως εις τό Λονδίον όπου έκαμε διάλεξιν επί του Albert Hall ένόπιον χιλιάδων άκροατών. Όλοι οι Άγγλικαί έφημερίδες είναι πλήρεις από νέας και άγνώστους λεπτομερείας της τόσο τραχικόν τέλος εύρύσεως αποστολής, ή τύχη της όποιας συνεκίνησε βαθύτατα κάθε Άγγλικήν καρδίαν.

Ίδου αι τελευταίαι γραμμαί τας όποιας έγραψεν εις τό ήμερολόγιόν του ό Σκώτ πριν να ύποκύψη εις τό ψύχος και την παύαν.

Διά 4 ήμέρας μέχρι τών αδύνατον να έξέλθωμεν από τας σκήμας μας, ή θέλλα κυριολεκτικώς μαίνεται. Είμεθα έξηγητημένοι, δέν δύναμαι πλέον να γράψω δέν αισθανομαι όμως ούδεμίαν λύπην διότι άπεφάσασα να κείρω τό φαξίδι αυτό τό όποιον απέδειξα εις όλον τόν κόσμον ότι ό Άγγλος δύναται να ύπομεινή και κόπους και στερήσεις, ότι γινώσκει πώς να βροηθή τόν πλησίον του και ν' άντικρύξη τόν θάνατον με θάρρος και σταθερότητα.

Εκινδυνεύομεν—αυτό τό γνωρίζομεν, αι περιστάσεις όμως ήσαν έναντίον μας, δέν παραπονούμεθα δι' αυτό αλλά κλίνομεν τό γόνυ πρό της βλήσεως του Ίψίστου αποφασισμένοι να πράξωμεν ότι δύναμεθα μέχρι τέλους. Είμεθα έτοιμοι να προσφέρωμεν την ζωήν μας διά την δοξάν της Πατριδος μας, αλλά μίαν παράκλησιν έχω να κείρω εις τούς συμπατριώτας μου, να φροντίσω ώστε τίποτα να μη λείψη εις έκείνους οι όποιοι εξαρτώνται από ήμάς. Έάν ζήσωμεν θα έξιστορήσω όλα μας τά θενά, τας στερήσεις και τό θάρρος τών συντροφών μου, ή διήγησιν τών όποιων θα συγκινήση την καρδίαν κάθε Άγγλου.

Αυτά αι γραμμαί και τά άψυχα σήματα μας θα ειπών την «ιστορίαν μας», αλλά βεβαίως, βεβαίως, ένα τόσον μέγα και πλούσιον Έθνος όπως τό δικόν μας θα φροντίση δι' έκείνους τούς όποιους «άφίνωμεν όπισθί!»

Αυτά ήσαν αι τελευταίαι γραμμαί του μεγάλου και γενναίου αυτού άνδρός τόν όποιον ελόκληρος ή Άγγλία θεωρεί σήμερα ως ήρωα. Η Άγγλία όμως είναι ένας κράτος τό όποιον γινώσκει πώς άνταμείβουν έκείνους οι όποιοι αποθηνοσκούν διά τό γόνυτρον και την τιμήν της. Έβρανοι ήγορήθησαν άμέσως συνάλεξη της τό ποσόν τών 55.000 λίρών αι όποιαί με άλλας 9.000 λίρας άποσταλλένες έκ Νέας Ζηλαντίας άποσταλούν τό οχιλί εύκαταρρήστων ποσόν τών 64.000 λίρών ηγλαδή 1.600.000 δραχμών. Τά χρήματα αυτά έκτός μικρού μέρους τό δ-

ΠΑΡΑΜΥΘΙΟ ΤΟΥ ANDERSEN

ΤΟ ΚΑΚΟΠΑΙΔΟ

Εξό γίγιο μου Εωκρ. Τούμωα

Έσπέραν τινά γεμερινήν, κατά την όποιαν τό ψύχος ήτο δριμύτατον και ή βροχή οργυροειδήνας γέρον ποιητής έκάθητο εις την άγοραϊκήν του κωλύην, παρα την έκ πλίνθιν έστίαν του και ήτο λίαν εύχαρις, διότι έθερμαινέτο και έβραβον τά μηλά του.

Με αυτών τών άθλιον καιρών όλοι όσοι εύρίσκονταν έξω θα βροχώσι και θα κρυώσωσιν, έλεγεν, επειδή ήτο λίαν φιλεύσπλαγγος. — Άνοιξέ μου. Κρυώνω και είμαι βρογμένο!», έφώναζεν άγριώς έξω μικρόν παιδίον. Έκλαιε και έκρουε την θύραν, ένθ ή βροντή έρημπέτο και ή θέλλα έσφύριζε εις τά παράθυρα.

— Άγ! δυστυχής πλάσμα!», ειπεν ό ποιητής και ήγήθη να άνοιξη την θύραν. — Ίστατο εκεί μικρόν τό παιδίον. Ήτο δόλογομον και τό ύδωρ έρρεεν έκ της μαρκάς και έπαθής κόμης του. Έτρεμεν έκ τού ψύχους και βεβαίως θα απέθνησκεν, εάν δέν εισήγετο εις την καλύτερήν.

— Μικρό μου!», του λέγει ό ποιητής και έλαβεν αυτόν έκ της χειρός. «Είλα μέσα εις την καλύτερήν διά να ζεσταθής. Όλιγον ολον και έν μίλιον δύναμαι να σου προσφέρω έπειδή φαιναίται λαμπράς νεανίας».

Ήτο τή όντι. Οι όφθαλμοί του έλαμπον ως δύο άστέρεις φαιναίτο ως μικρός άγγελος άλλ. Ήτο άχρος έκ τού ψύχους και έτρεμεν όλος. Έκράτη εις την χείρά του έν τόξον, όπερ έκ της βροχής εις φθάρη, όλα δε τά όφραία χρώματα είχαν όλλοιωθή έκ της υγρότητος τού καιρού.

Ο γρηναίος ποιητής εκάθισεν έκ νέου εις την πυράν του και έλαβη τό μικρόν παιδίον επί τού γονάτου του, άπέμειζε τό ύδωρ έκ της

κόμης του, ήθερμαινεν ό ίδιος τας χειράς του έντός τών ιδίων του και έβραζε δι' αυτών γλυκυτάτων οίνων. Τό παιδίον επανήλθεν εις την προτέραν αυτού κατάστασιν, ήρθοῦσαν αι παρειάι του, επήδησεν επί τού έδαφους και ήρχισε να χροηή πείεις τού ποιητού.

— Είσαι πάλι εὐθύμων παιδίον!», ειπεν ό γέρον, «πώς άνομαζέσαι λοιπόν;» — «Ονομάζομαι Έρος!», απεκρίθη τό παιδίον, «δέν με γνωρίζεις; εκεί κείται τό τόξον μου δι' αυτού έννοσι να πληγώνω! Ήδου ή θέλλα έκώπασεν, ό καιρός έξω μετρίβληθη και ή σελήνη ήρχισε να άποφαιναίται!»

— Άλλά τό τόξον σου έχόλασε!», τή λέγει ό ποιητής. — «Αυτό θα είναι δυσάρεστον», ειπε τό μικρόν παιδίον και τό ανέλαβεν να τό έξετασή. «Ω! είναι ήδη στεγνόν και δέν έβλάβη καθ' όλοκληρίαν, ή δέ χορδή είναι αρκετά τεταμένη! Τώρα έπιθυμώ να τό δοκιμάσω».

Και άμέσως έθεσεν επάνω έν βέλος, έκόπευσε και επλήγωσε τόν καλοκάγαθον ποιητήν επί της καρδιάς.

— Βλέπειτε λοιπόν, ότι τό τόξον μου δέν ήτο χαλασμένο!», του λέγει καγαθόν και πάραυτα έόπισεν εις τόν δρόμον του.

Τό κακόπαιδο! επλήγωσε τόν δυστυχή ποιητήν, όσας περιεβαλεν από τόσον φιλικώς και τόσον αγαθώς εις την θερμήν κατοικίαν του και έδωσεν εις αυτό τόσον καλόν οίνον και έκ τών καλύτερων μηλιον του.

Ο φιλάνθρωπος ποιητής έκειτο επί τού έδαφους και εκλαίει ήτο πλέον πληγωμένος εις την καρδίαν. «Χμ!», έλεγε, «τί κακότροπον παιδίον είναι αυτός ό έρος! Είς όλα τά άθνα παιδιά θα τό διηγηθώ να προφυλαχθώσι και

οὐδέποτε παίξωσι μετ' αυτού επειδή πάντοτε επάφειρε δυστυχίαν».

Όλα τά αγαθά παιδιά εις άπαντα υῖος τό διηγήθη. έλαβον μεγάλην φροντίδα διά τόν κακόν Έρωτα. Άλλ' έδελείαζε ταύτα επειδή είναι άσπίτες και πονηρός.

Έξέρχονται οι σπουδασταί έκ τών παραδόσεων και όσος ηγαίνει πλησίον των φέρων μαθών ένδυνα και τό βιβλίον υπό μάλης, δέν τών άγνωρίζωσιν, συναθροίζονται περίε αυτοί, επειδή νομίζωσι τούτον έπίσης σπουδαστήν, αλλά πάραυτα τό βέλος διατρύπη τό στήθος αυτού.

Εάν αι νεάιδες ηγαίνον να άκούσωσι τόν ιεροκήρυκα ή εάν ίστανται εις την εκκλησίαν, πάντοτε ούτος τάς παρακολουθεί.

Είπε πάντοτε πλησίον τών ανθρώπων. Κάθεται εις τό πολυφώνον τού θεάτρον και κιαει φλογερώς, όσως όποτε οι άθροισι πιστεύουν ότι ό λαμπτήρ άποδίδει ταύτην ζωηρότητα, αλλά βραδυτέρον έννοοσι ότι τοῦτο προέρχεται έξ άλλης αιτίας.

Τόξαι εις τά Βασιλικά άνθηρα και περί τας έπαύσεις και άποκα έτόξευσεν τόν πατέρα σου και την μητέρα σου εις τό μέσον της καρδιάς αγαπητή άναγνώστα ή άναγνώστη, και πολύ πιθανόν και ήμάς τούς ίδιους. Έρπίσσε μόνον επειδή βεβαίως θα άκούσης τί λέγουν περί αυτού.

Τή όντι είναι κακόπαιδον αυτός ό έρος μετά τού όποιον δέν πρέπει να έχη δοσοληψίας. Συλλογίσου ότι έτόξευσεν έν βέλος και κατά της γρηναίας μίμης σου. Βεβαίως παρήλαθεν έκτοσε πολύς καιρός, αλλά μη λησμονείς τοῦτο οὐδέποτε. Χρ! όλέθριος ό Έρος! Λοιπόν τόρα τόν γνωρίζεις. Είδες τί κακόπαιδο είναι!

Αθήνα

Μετ. ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΖΗΡΑΣ

Πως περνούν στο χαΐβατι

Επάνω στο πράσινο φόντο τών λόφων του χωριού Χαϊβάτι της Μακεδονίας έχουν από ήμεραιο καυκασιώδη οι λόγοι του Σου τάγματος του Ιου πεζικού συντάγματος.

Οι στρατιώται με τά μακροτοκαμήλινα πρόβατα εμβυθισμένως κάθε βράδυ καθ' ήμερας χροαίουν και γεμίζουν τά λαγκάδια και τις ρεματιές με τέτοια τραγουδία:

Τό πρώτο πεζικό, που σκορπώ τόν πανικό, εις τό σόμα τών άνδρατων, Κωνσταντίνε μας θηρίον! Με τή λόγη εφορμάς τόν Έσοάτ-πασά άρπάζει...

Άκούονται όμως και τά νόστιμα:

Άπ' όλα τά σαλιπίματα μ' άρέσους τά τρία: Η άβεια, τό σουσούτι και ή δεκαμερία!

Είς τό Χαϊβάτι ή εορτή του Βασιλέως εορτάσθη μεγαλοπρεπώς, παραταχθείς και της έν αυτώ διαμεινούσης ταξικραίας του Ιππικού και τών λοιπών στρατιωτικών δυνάμεων.

Ο καιρός καθημερινός μάς άπειλεί με βροντάς και άστραπάς, ένθ καιώσυνες υπερβολικά μέχρις ήλιόσεως μάς φλύγων.

Είγομεν αυτάς τας ήμέρας και πανηγυρισούς και συγκαθητήρια. Ο διοικητής του συντάγματός μας κ. Μείζης προήχθη εις συνταγματάρχην, ό λοχαγός κ. Δουμαπιώτης εις ταγματάρχην και ό διοικητής του λόχου μας υπολοχαγός κ. Α. Κόντος εις λοχαγόν.

Χαϊβάτι ό Νίκος ό Δαούλης

Εαρινά εικόνες

Μεϊδιά ή κυανή άπειρος έκτασις του ούρανού, ύποπνευμένη υπό του λαμπρού Φοίβου. Τά ποικιλόχρωμα άνθη ορθοίμως επί των τρυφερών στελεχών, υπό τά θερμά φιλήματα του ήλιου, άνοχούν τούς άβρούς και εὐφραδεις κάλλους, ως φρίσσοντα ήθνηνα παρηνάκια, γελία και διακρίνον άπαλώς τας ήδέρας όμας αυτών εις τών ήρεμον άέρα, τών πλήρη άρωμάτων. Πά πτηνά φαειρός πτώγια, μέλαιον ενθουσιώδους ήλάς εις τό έαρ και την νεότητά και διά τών γοργών και μελωδικών ρυθμών αυτών ημεθαλλομεν εις την καρδίαν νέους παλμούς, νέας έλπίδας και οικητήματα χαράς. Μακράν άντηρόσημον έρωτικά άσματα και πληγήματα πρόβουν. Ρεσημοίως έπι της μακαρής χλόης του ήλαρού χειμάνος ό νεαρός βουκόλος άνταλλάσσει μετα της θάλσσης, άνοφούται προς τόν ούρανον μουσηριώδης άρμονία ήδεται ευφραδεις ήρθον φθόγγων. Είνε ψήθοροι άρπάξων, διηγουμένον έν χορδή Ιστορίας παλαιών εθιμολογικών έρωτων, γλυκύτα ήχοι φιλημάτων Φάων, περιτυσομένον τάς όφραϊας Νηφας, ή άκαταστέττω γοητίας μουσική τών Σειρήνων, ό ήμος τών ηχηρών προς την έκ τών κελών της θαλάσσης αγαλλομένην θεαν του κάλλους και τού έρωτος, την Ιστοφρανον Άφροδίτην ή μάγος ψήν ή φήτις έδει έσπράζουσα την επάνωτον τού άνθηροέωρος.

Άργιστόλιον Γεω. Χ. Μοσχόπουλος

Βιβλίον διά δέσμο

Φλύαρες τις και πνευματικός έσπερημένος, άφου διά τών άνοσητων του καταλείπει επί ολόκληρον έθρον τήν συναναστροφήν, έν μέσω της όποιας έβρισκετο, άποταυθίσει τέλος προς κωρταν τινά εις:

— Δέν είναι άληθής κυρία μου, ότι λαλώ ως βελόν: — Ω! μάλιστα, κύριε, και μάλιστα ως βελόν από τό όποιον δέν λείπει άλλο τι ειμή τό δέσμο!

Ταριχά αερίερα

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Είπε άποδοδεχόμενον ότι μερικά ασθένεια ή μάλλον όλαι, προεξόνον εις τούς ασθένεις διάφορα έλαττώματα και καθιστούν αυτούς δυσάρετους και άπαιτητικούς.

Ο συχνάκις προσκαλλόμενος από νευρικών πονοκέφαλον γένεταί φιλίπτος έξως, ή όψη τού προσώπου του έχει εκφρασίν ευφροσύνης αλλά σχεδόν άφανώς. Μη προσπαθήσει να τού δηλώσται, διότι θα σάς βροη.

Ο υπό φυσικήσσεως κωπνέται κωπνίτης. Τό κατατρονον αυτόν μικρόσιν τόν προτρέπει εις μεταδούση, ή μάλλον άποκρύπτει τόν νόσητα τού. Έπιθυμεί να τρώγη μαζί σας και να πίνη έκ τού ποτηρίου σας.

Προσεβλήθη ποτέ έν Βιέννη εις καθηγητής της Φυσιολογίας έκ τούτου νοσημάτος και έπεσε κληνίτης. Έκάλσε τόν διασημώτερον τών ιατρών διά να τόν έξετασή. Ο Ιατρός μάς ήρχισε την έξέτασιν, ήρχισε και τας άπαιτημένες έρωτήσεις αι όποιαί τού ήσαν άναγκαία διά την έξέτασιν τού νοσημάτος. Άλλά ό ασθένεις μη θέλων να έπειη τίποτα—όπτι δέν τόν άγνη ή μανία της παθήσεως του— τού ειπε:

— Άν είσαι ιατρός, πρέπει να άνοήσης μόνος σου τήν ασθένειάν μου! — Τότε ό Ιατρός τού λέγει: — Φίλε μου, άφου δέν θέλεις να δηλώσης εις τόν Ιατρόν σου, να καλέσης τόν Ιατρόν που δέν έμειλε εις τούς πελάτας σου, διά να Ικανοποιή ή έπιθυμία σου. Ο Ιατρός ύπενώσεται τόν κτηνητρον! (Έκ του Γαλλικού) Κάρλιτου. Αγαθοκλής Α. Τέτας

Να έζη ήμερα... Πάντα σου, φράσκειαι χωρίς λεπίδ, αλλά παρηγορησώ ή έλθη ήμερα που θα παρηγορησώ με την άμαξά και έλοι. Θα σε χαρτεσούν με τακαριό. — Να!... τό πιστεύετε... Βεβαίως... ή έλθη και ή ήμερα της κη έλας σου. Θεοδ. Σ. Δημόπουλος

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀρήρησις Ιραυματίου εις τὴν εὐζωνικὴν ρηῶσαν

34 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θηορίου μοναχό, σταυραγέ μ' Πλιακούρα. Μπώ! μπώ! ταμπλάς ποδ μί βόρσι τούν ερ- μουν. Θά σκάσου ἀπού καὶ μὸ οὐ ἔρμουσ θά σκάσου Πλιακούρα μ'. Θά σκάσου κι θά βρουν- τήσου γλαρέτζα μ'. Οὐχ Πλιακούρα μ' ἀστρα- πη μ' κι βρουντή μ' πού πᾶς. Οὐδὸξ οὐ μαύ- ρους πλωρίτσουα. Συγκόπκα οὐ μαύρους συ- κόπκα. "Α, ἄ, ἄχ ζαχαρόνι μ'. "Ααααααα.

Κι ἔτσι οὐρὲ πιδί πῆγι τού κλάμα ποντάμ. Βρῶσ' ἔτριξαν τὰ μάτια μ' ὄσου π' ἐφίξι κι φῶτισι κι βόρσι οὐ ἥλιου. Κ' ἤρθαν τότινις κι τούν λῆρακι γιά νά τούν θάφουσι. Σά γήρα ἐκλαγα οὐ μαύρους σά γήρα. Κι ἤρθι κι οὐ παπῆς κι τούν διάβασι κι τούν ἀκουμπήσαν μιτὰ πούλλα στόν τάφου τ'. "Αχ μονούλα μ' κι τότινις ἔσκυρα κι τῶδουσα τούν τελευταίου ἀσπαρῶν. Ράϊσι ἡ καρδούλα μ' ράϊσι. Τούν φίλσα πριπαθῶς κι παραφῶρους.

Κι μισοπαθαμένον μι σήκουσαν ἀπού κεί κι μί κουβάλησαν στου στρατόνα. Κι μούδου- καν ἱκεῖ καφέ νά σταθῆ ἡ καρδούλα μ' κι μούδουσαν κουνιάκι μούδουσαν. Κι' ἀρχίσαν οὐλοὶ γύρου τ' κουβέντα κι λέγασι κι' οὐλοὶ λέγασι. Κι ἀνοίξα τ' αὐτί κι' ἀκούγα οὐ ἔρ- μους κι' οὐλοὶ ἀκούγα. Γιά τούν Μπικῆρ Ἀγῶ τούν ἀρλότμου λέγασι:

- Τ' εἰν' οὐρὲ ἀνακράζου οὐ δόλιου, αὐ- τόνουσι κρύφτηκι κι σκότουσι τούν Πλια- κούρα; Μιλᾶτι οὐρὲ κι θά σκάσου.
- "Οχι οὐρὲ λιέν.
- Τι ἔγινι τότινις οὐρὲ;
- Τούν πῆγουσαν.
- Τού Μπικῆρ οὐρὲ μάτια μ'.
- Χάι.
- Ποίγιουσι οὐρὲ;
- Στόν πόλιμου.
- Τούν προντισιάνο;
- Χάι οὐρὲ.
- "Ἰδῶ ἦτανι οὐρὲ οὐ λουμπουδύτσ;
- "Ἰδῶ βέβγια.
- Ποῦ τού μάθαιτι οὐρὲ;
- "Απού φλά κατέβρι ἱένας μπέτις κι μᾶς τοῦπι. Εἴτι λιέτι πῶς βῆτι στου δρόμου νά παιάνου φουρτουμένου τού Μπικῆρ κᾶτι ἀρ- βανίτις. "Εσκασι λιέτι μιά μπόμπια κι τού ἔ- σπασι τού κιαφά.
- Χάι μονούλα μ'.
- Ναισακι γκιέμ'.
- "Αὶ οὐρὲ οὐ λουμπουδύτσ κι ποῦ θά μ' πᾶθι. Μαύρου φειδ' κι κουλουβῶ θά τούν δαγ- κῶσ' τούν ἀρλότμου.

Κι ἔτσι χαλκουβεντιγιάζοντας καθίσαιμι οὐ- ρὲ μάτια μ' ὡς ποῦ χῆπαι δέκα ἡ γιώρα. Χαμουσυζᾶσαι ἀπ' τούν ἄερανον τού θάνατου τού μαῦρ' τ' Πλιακούρα, ἔπιαιμι λιγούλι οὐζῶν κι τού μᾶσαιμι πῶσου γιά τ' Πριμητή. Σκόπινα μαθῆς νά ζήτῶσ ἀδειγια ἀπ' τού λουγαῶ νά πάνου στὰ Γιάννινα νά πάρου τ' Μαργούλα μ' νά τ' ἀγκάλιασου, νά τ' φιλῆσου πριπαθῶς κι νά φῶγουμι γιά τού χουργῶ ποῦ τού πόνιασι τού ἔρμου τῶσου κῆρ στόν πόλιμου μέσ' τ' φροντιᾶ. Νά κάσου στου σπιτάκι μ' νά μί ἔπιρ- μῶσ' ἀπ' τ' κουρφή ὡς τούν πάτου ἡ μαῦρ' ἡ μάνα μ' τ' εἰγα γιομηῶσ' οὐ μαύρους ζουφῆρα ἀπ' τῆ κουρφή ὡς τὰ νύχια. Σουλατσᾶσαν τὰ ἔρμα στὰ ματάκια μ' κι γυρουβόλιασαν θρα- σιουσι μέσ' τὰ γένια μ'.

Κι' ἀφοῦ πλειά εἰγα δῶσ' ἀπού προνγίας τ' διαταῆ στόν λουγαῶ κατέβρα κι ρουβόλια μι τού λουχία σά κᾶτ' γιά τ' Πριμητή. Κι πᾶνον στου δρομου κῆντα μι τούν χατζαρουκουμέ- νου, πιδί πατριώτ' μάλαμα κι λιέμι τὰ πᾶθια μᾶς κι τὰ παρασῶνα μᾶς. Κι τ' λιέου ἀπου- κουντιᾶ ἰγῶ πῶς ἔρχιτι μαθῆς ἡ Μαργούλα στ' Πριμητή. Χαί οὐρὲ κι σά τ' ἄσαι πέταξι κι φλιτουῆσι.

- "Αλήθεια οὐρὲ; ἔφρουναί.
- "Αμ' δά;
- Θα ρθῶ κουντᾶς, λιέτι.
- Νά ρθῆς, λιέου.
- Χαί μονούλα μ' γλιέντινα.
- Φρέξου ἤλι.

Κι' ἔστ' συμφουήσαιμι νά πάμι μαζι ἀμφού- τισσι στὰ Γιάννινα ν' ἀπαντουλουγήσαιμι τ' Μαργούλα. Κι γιομηῶσαιμι ἀμφούτισσι μαθῆς ἰέκ χαράς ἀρήτου.

- Καλουδιγῶμαινοι, λιέτι οὐ χατζαρουκου- μένου.
- Ἰγχαριστῶ.
- Ἰεῦχουμι οὐγγήγουρην στένγιν.
- Παρουμοίους.

- Κι ἰγγῶνουσι κι διογγῶνουσι.
- Ἰγχαριστῶ λιέου.
- "Αρσινικά, θηλικᾶ κι οὐδέτιρα νά δῶσ' οὐ Μιγαλουδύναμου.
- Ἰγχαριστῶ, λιέου.
- Κι νά σ' μέσα οἱ δγυῶ οὐρούλις μέσα στυ' Πριμητή. Φτάνουμι στου κατάλιμα κι ἀναγγέ- λου οὐ δύστουχους πῆλιπυους τούν θάνατου τ' Πλιακούρα σ' οὐλά τὰ πιδγιά σ' οὐλοὶς τού σουχουγκιανῶς κι τῶ συντουτίτις.
- Τού μάθαιαν οὐρὲ χαντακουμένου;
- Τ' εἰν' Μήτρου;
- Δέ κλαίτι οὐρὲ;
- Γιατί οὐρὲ;
- Οὐρὲ δέν τού μάθαιτι;
- Ποίγιουσι;
- Ἰοκουτῶθηκι τού θηορίουσι.
- Οὐχ' οὐ κουνουχουρημένους! Ποίον θη- ορίουσι, οὐρὲ Μήτρου;
- Οὐ Πλιακούρας.
- Μπᾶι.

Χτυπέσαν τού Μπικῆρ Ἀγῶ!

- Βιβαίους οὐρὲ ζουδία.

- Γουί, γουί, γουί μονούλα μ'.

Κι τῶου πᾶνει μαθῆς οὐ θρήνουσι, κι κλαίει κι κλαίει κι' οὐλοὶ κλαίει. Κι τῶου παρη- γουρῶ κι πέρνου τούν Χατζαρουκουμένου κι τραβᾶου κατὰ τούν καπιτάνιου γιά ἄδεια μα- θῆς. Κι ματῶνου μέσα κι τρέμ' ἡ ψυχούλα μ' κ' ἡ καρδούλα μ' τρέμ'. Φουβᾶιμα μαθῆς μπᾶς κι ποῦ πῆ ὄχι κι χᾶσου τού κουρῶσ' μέσα στὰ Γιάννινα μέσα στ' σπουλουκουμία. Ζᾶλι κι βουή μούρχιτι. Τι νά κάνου οὐ ἔρ- μους κι ποῦ νά σταθῶ. Κι στὰ πούλλα κι στὰ λίγα μπᾶνου μέσα στου γραφείου κι στέκουμι οὐ προσωουχῆ. Σκῶν τού γλιέμα οὐ καπιτά- νιουσι μ' κᾶτι κατᾶματα, σᾶς' τὰ ματουγιᾶλια τ' κι μ' λιέτι:

- Τι χαλιέβς πιδί;
- Γιατί...
- Οὐρῶσι;
- Γιαγαλιέμι!
- Μίλα οὐρὲ δνατά.
- Θέλου νά πᾶου;
- Ποῦ οὐρὲ.
- Στὰ Γιάννινα.
- Τι νά κάνς;
- Ἰντρέπουμι.
- Τι νά κάνς οὐρὲ μαύρου;
- Νά ἀντιμῶσου, νά ἀνταμῶσου μαθῆ νη- λιαδῆς.
- Ποίγα Μαργούλα οὐρὲ χαντακουμένου. Τ' εἰν' αὐτοῦν;

- "Ἡ ζαχαρουμένη. "Ἡ μέλλουσα μαθῆς φουβῆ. "Ἡ πρισιτιρούλα μ' καπιτάνιου.

- "Ἐρχιτι μαθῆς στὰ Γιάννινα;

- Ναιί μονούλα μ' καπιτάνιου κι λίγουσα νά τῆν ἰδοῦ κι ζαλιτσκα οὐ ἔρμουσι.

- Νά πᾶς οὐρὲ. Δέκα μροῦλις ἄδειγια. Χάιντι στου καλό. Καλουδιγῶμαινινα.

- Ἰγχαριστῶ. Ἰκατῶρουνα νά σ' δόν' οὐ Οἶός. "Αμ' θέλου δᾶ καπιτάνιου ἀκόμα κουντᾶ κι τούν Χατζαρουκουμένου. Συντρουαῖτι μαθῆς καπιτάνιου. Γιναίους κουλμῆσαιμι. Διβῆντικα δηλιαδῆς. Κι τούν Χατζαρουκουμένου καπι- τάνιου. Ἀμᾶν ζαμᾶν.

- "Ας ἔρθ' οὐρὲ κι' αὐτοῖνουσι. Δῆρασι ἡ δειγμς ὑπουγραφοῦ. Κατὰ ζυγαρομάτα. Κι καλῆ ἱτανουδου.

Κι μ' ὑπουγραφ' οὐρὲ πιδί ἀμέσουσ τῶ' ἀδει- γμς κι πᾶσου κι χουρουπῶδου ἀπ' τ' γαστ' μ' Τρέιχου κι βῆρσιου τούν Χατζαρουκουμένου ἀγουνιουδῶς ἀναμένουνα νά τ' πᾶου νῆα.

- Γιατί σ' πιδί, λιέου.
- Καλοῦσι τουν.
- Ἰπῆρα.
- Χάι.
- Κι νά φρέγουμι μαθῆς ἀμέσουσ. Στυγῶ- λια μῆ κᾶθιαι. Δῆρασι τού μαῦρ' τ' ἀγκάλια- γιά Μαργούλα. Πθαίνου. Σῆρῶου. Λιγούλιμ' Χάνονι οὐ μαύρους κι' ἀραχλου.
- Νά φρέγουμι λιέτι ταγέουσι.

Κι τρέχουμι ποῦ λιέτι πιδί αὐθουρῆ κι παρ- αχορημία στου κατάλιμα κι ζουναρῆσι τῶ σφαῖτις κι φουρῶσι τὰ τρέκια κι γῶσι ματῶ- λα μ' τού σακκιδίου ἰπ' ὄχι κι δῶσιαι. Φῆ- γου οὐ μαύρους πῆτσου. Πηλιλλῶν γλάδα κι τρουαδαῖν. Στυγῶυλα δέ στέκουμι. Ἀπῆρς ἔ- γινι. Ἐτέρημουσ δῶσις διαβᾶσιμα κι χουρῶσι. Κι μᾶς ὑπουδέχουσι χουρηναίσι κι μᾶς φου- ξᾶν στὰ σπιτάκι τῶ. Κι μᾶς ρουτουλουγῆσι κι τῶ ἀπαντουλουγάμι ἱαχρατίουσι:

- Γιατ' οὐρὲ λιβέντις;
- Γιατ' γλαρέτζα.
- Ποιάνη γλαρέτζα;
- Οὐρὲ λουμπουδύτις δέ ἔξερτι τ' Μαργῶ- τ' παπᾶ; Πιριδρουμουσι νά σᾶς κοιν'. Δέ ἔξερτι οὐρὲ τού ἀστρου τού φλιουγῶ;
- Κι δρόμου κόβουμι πιδί μ' κι δρόμ' ἀπῆ- ρουμι κι κουντουλουγάμι στὰ Γιάννινα κι μῆα χτυπουβουλάει ἡ καρδούλα μ' σά γῆρα ἀρ- γαλιού. Συγκουηθῆκα οὐ ἔρμουσι ἰέκ ὑπο- σθῶν. Γυρῶν στου Χατζαρουκουμένου κι τούν ρουτάου κι τ' λιέου:
- Ἰ ὄρὲ Κώτσου.
- Οὐρῶσι.
- Οὐρὲ δέ μ' λιές νά τ' φιλῆσου σά τ' δῶς;
- Κι βιβαίους σταυρουτά. Στὰ μάτια κι στὰ χεῖλια.
- Ντρουπῆ οὐρὲ.
- Τι ντρέσαιτι οὐρὲ ζουδίου.
- Θά πᾶου ἀπού κουλπουτᾶριου οὐ ἔρ- μους. Θά φλιτουρῆς ἡ ψυχούλα μ'.
- Κι' αὐτοῖνουσι οὐ ἀφῶλῶσι οὐ Χατζα- ρουκουμένους οὐλοὶ κι θᾶρῶσι μῆσαιμι κι' οὐλοὶ μ' γαργάλαγι τν' ὄρῆς Κουταζουζῶνιμ' στὰ Γιάννινα οὐθᾶν ἱεράβιαμ οὐθῶ' οὐ ἀρ- γιᾶδουχουσι ἔργι γιά τῆν Ἰνῆνα. Ἰένος χουρ- γιανῶς μᾶς τοῦπι:

- Πᾶει λιέτι νά τούν σιφανῶσου Βασιλῆ.

- Νά τούν σιφανῶσουσι λιέτι ἔτιᾶν μ'.

- Χάι οὐρὲ.

- Παντρεῦτι;

- Οὐρὲ τί παντρεῦτι βασιλῆς δᾶ γυῖ.

- "Οἱ μάνα μ'!

Κι γῶ οὐ μαύρους νόμισα ποῦδς δᾶ σιφαν- ουνῆ. "Οπουσι ἰπῆ παραδῆγματι ἰγῶ μῆ τῆ Μαργούλα μ' π' ὄταν πᾶνῶσι τῶ ρουῆς τῆ- ρουσι τὰ δέντρα τῶρῶσι τὰ κλαριά. Κι ἔτσι ἔπιτα ἀπού τῶσου μῆδον δρόμου νά σ' ἰέναι ἀπουχιουματάκι μπᾶνουσι στὰ Γιάννινα. Μπᾶ- νουμι σῶντας κι λιγῶντας. Μᾶς γλιέτ' οὐ κῶ- σμουσι κι μᾶς θαγῶσ' μᾶς παρατῶσι κι λιέτι κι σταυρουκουπέτι κι σταυρουκουπέτι λιέτι:

- Οὐρὲ τ' εἰν' τοῦτι;
- Σκαλικατζαρουδία.
- Τῶγῶσι εἰνι;

Κι ἄλθῶν οὐρὲ μάτια μ' σά ντραγᾶ ἡμῶσι ἀξουῆρῶσι κι ἀργιγῆμενοι. Τῶρῶσι δᾶ σ' ἔ- πιαν ἄν μᾶς ἔγλιπς. Φόβουσι κι τῶρῶσι. Κι γῶ' αὐτοῖνουσι στου παρουσιασῶσι μ' οὐ κωμῶ- φῶς κάπουσι στου κουρῶσι ποῦ θᾶ ἔρχουσι μῆα ἱουρῆτικῆς κατανύξιουσι τού πῆρ' ἀπῶσαιμι νά τραβῆξου στου μεταρμπαγῶ νά ξηροῦσι.

- Χατζαρουκουμένι φνάζου.
- "Αἰ, μ' λιέτι.
- Πᾶμι στου κουντουτῆριου.
- Τι νά κάνουμι;
- Νά ξηραφτοῦσιμ' μαθῆρ' ποῦσαιμι ὡσαιμ' ἀγγιγῶνκατῶκα.
- Πᾶμι λιέτι πᾶμι.

Κι κόβουμι δρόμου μάτια μ' κι ἀφῆρῶσι ἕ- ἕνα μπακαλικουδ' τὰ τρέκια μᾶς κι τρέχου- στου μεταρμπαγῶ. Ἰένος φῶδς κουντουτῆριου ἔρχιτι ἀμέσουσι ἰέκ κι μᾶς κᾶσι βιαρῆρῶσι.

(Ἄκουλουθαί)

Ἰγῶ Μήτρουσ
οὐ Ἐκαρῶνις
ἰέκ Ραδιοβλαστῆριου

Ἐκ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ πολέμου

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΗΣ

Διήγημα εἰς δύο ἐπιστολάς

Ἐκ τοῦ Νοσοκομείου τοῦ στρατοῦ.

Ἀγαπητή μου Ἐλλη,

Κατόπιν ἔξ ἔβδωμάδων ἀπολύτου ἀνιηοῖας, εἰς τῆν ὁποιαν με ἔγαν καταδικᾶσαι οἱ ἱατροί, μοῦ ἐπέτρεξαν ἐπὶ τέλους νά γράψω. Καί ἐπέ- πρῶτο ἡ πρώτη ἐπιστολή μου νά ἀπευθύνεται εἰς σέ: Μαντεύω με πόσην κολακευτικὴν δι' ἐμὲ ἀνησχίαν παρεκόλουσε τὸν ἐπικίνδυνον τραυματιῶν μου, καὶ τὴν βραδεῖάν μου ἀ γάρρῶσι, καὶ πόσον ἀνεκονφιῆθῆς μαθοῦσα ὅτι εἰμαι πλέον ἐκτός κινδύνου. Ἐξέτιμησα με μεγάλην χαρὰν τὸ ἐνδιαφερόν σου αὐτό, τὸ ὁ- ποῖον μοῦ ἀνεκούφιζε τοὺς ἐκ τῆς φοβεράς πληγῆς μου τρομεροὺς πόνοους. Πολλᾶκις ὄνει- ρουῖμαι ὅτι τὰ δροσερά σου γένοια ἐχάδιενουρῶ φερὰ τὸ πυρῆσον μέτω- πόν μου.

Δὲν εἶνε μόνον ἡ εὐγνω- μosity ποῦ μ' ἀναγκάζει νά σοῦ γράψω. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ σκληρόν, τὸ ὁποῖον νοιώθω μέσα μου, ὅτι πρέπει νά σοῦ ἐκ- μυστηρευθῶ.

Ναί, Ἐλλη μου, ἀγάπη- σες τὸν Τέλη σου, τὸν ὁ- ποῖον μᾶ φορᾶ ἡδύνατο κῆποιος νά ἰδῆ, καὶ μᾶζύ του νά ἐξέλθῃ εἰς περιστα- τόν. Αὐτὸς ὁ Τέλης δὲν ὑ- πάρχει πλέον.

Ὁ Τέλης σου εἶνε ἀσχη- μῶς ἀποτροπαῖον μορφή! Τὸ τεράστιον τῆς κατη- ραμένης ἐκείνης ὀβίδος μοῦ ἀπῆρσεν ὀλόκληρον σκε- δὸν τὸ σαρκῶδες μέρος τῆς δεξιᾶς παρεῖας ἀπὸ τοῦ βλεφαρόν μέχρι τῆς σια- γῆνος ἡ χαινούσα ἐκείνη πληγὴ ἐπουλώθη ἤδη, τὸ δὲ ἐπίγραμμα ποῦ μοῦ ἔκα- με ὁ στρατιωτικὸς ἱατρός ἀπῆρξεν ἀπαίσιμα ἰγῆ ἐπὶ τὸ προσῶπόν μου. Τὸ ἔνα βλεφαρόν μου καταπίπτου, ἀφῆρι ἠμῆκλειστον τὸν δε- ξῖον ὀφθαλμὸν μου γιά πᾶνον, ἐνθ' ὁ στόμα μου, χαινον πρὸς τῆν παρεῖαν μου, προκαλεῖ πλέον τὸν γέλωτα εἰς ἐκείνον ποῦ με ἀντικρῶσι.

Καί τώρα ποῦ κλαίω ἀ- κόμη, διὰ τῆν ἀνεπαρόφ- θουον αὐτῆν συμφορᾶν μου, φαινομαι σάν νά γε- λῶ. Εἶμαι σάν ἕνας παλιᾶ- τος τὸ ἱποδρομιου.

Ἐθῶ, εἰν' ἡ ἀλήθεια, ὅτι δὲν παῖνον νά με παρηγο- ροῦν αἱ τῶσον καλαὶ κυ- βῆλαι νοσοκόμου, καὶ μετὰ τῆ γλυκᾶ τὰ λόγια τοῦς, ἔ- γχῶ κάποτε τῆν ἀσχημῶν αὐτῆν, εἰς τῆν ὁ- ποῖαν καταδικᾶσθην γιά πάντα.

Νά εἶνε καινεῖς τὸ ἀντικειμένον τῆς χλεύης τοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα νά νυμφρευθῆ τῶρα εἰς τῆν κατᾶστασιν αὐτῆν, φαντάζομαι ὅτι θά εἶνε ἀδύνατον νά ζῆσῃ; καὶ τὸ νοιώθω, θὰ ἀ- πέθνησκα ἐκ μαρμαροῦ, ὄχι τῶσον δι' ἐμὲ ἀλλὰ δι' ἐκείνην ποῦ θά κατεδέχεται νά φιλή- σῃ μῆν τέτοιαν προσοπίδα!

Σὲ ἀπῶν ἐλευθῆραν Ἐλλη μου, τῶσον νῆα ἀκόμη, θὰ εὐρῆς ἄλλον νά ἐνώσῃς τῆν τῆνῃ σου. Τὸν Τέλη σου, μὴ τὸν θυμάσαι πλέον. Καλλίτερα νά μὴ τὸν ἐκνῶθῆς ποτέ....

Ἡ Μοῖρα ἡ σκληρᾶ, ποῦ δὲν ἤθελε νά γευ- θῶμεν τῆς εὐτυχίας μᾶς, ἔθεσε μεταξύ μᾶς τὸ φοβερότερον ἐμπόδιον τῆν φυσικὴν μου δυ- σμορφίαν!... Ὁ! γιατί νά μὴν ἐπιθῶναι καὶ γιατί νά μὴ νοιώσω καὶ ἐγώ, αὐτὸν τὸν

γλυκίτατον θάνατον εἰς τὸ πεδίον τοῦ πολέ- μου, μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἀγαπημένης μᾶς Πα- τριδος;

Ναί, ὅθ' ἦμην, Ἐλλη μου, σῶστος ἐγκλη- ματίας, ἂν εἰς τοιαυτῆν κατᾶστασιν σὲ ἐντυ- φρευόμην. Ὅθ' ἐγενόμην αἰτίου νά μαρابطῆ ἀπὸ τᾶς πικρᾶς εἰρωνείας τοῦ κόσμου καὶ μῆ αἰ- λῶ ὑπερῆς!...

"Α! ὄχι ποτέ. Δὲν θέλω νά με λυπηθῆς, Ἐλλη! αὐτὸ θὰ ἦτο ἄλλη πῆρα δι' ἐμὲ: Νά νοιώθω, ὅτι θυσιάσεις τῆν ζῶσιν σου, διὰ νά με κάμῃς νά λησμονῶ τῆν φρικώδη θῆν μου! Σὺ ζητῶ συγγνώμην, δι' ἑσα πικρὰ λόγια σοῦ γράφω ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νά σκοτώσω τὸν ἔρωτα, ποῦ δὲν θὰ πάσῶ

ῶσῃ καὶ τὸν ἔρωτα μῆς γυναικὸς ποῦ ἀγαπᾶ ἀληθινᾶ, χωρὶς κανένα συμφέρον; πῶς λοι- πόν; θὰ ἦτο δυνατόν τὸ μέλλον τῶν δυῶ μᾶς νά κατασπαρῆ, ἀπὸ μίαν τοιαυτῆν πληγὴν, ποῦ κάθε ἄλλος θὰ ἐπεδέχοντο με ὑπερηφᾶ- νειαν; πόσοι ἄραγε θὰ ἔγινον τῆν εὐτυχίαν, μετὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, νά ἔχουν τέτοιον παρῶσιμῶ ἀνδρείας, σάν τὸ δικό σου; καὶ ποῖα γυναικα εἶνε ἐκείνη, ποῦ δὲν ἀκουμβῆ ὑπερηφᾶνειαν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀγαπημένου τῆς σῶζόνου, τοῦ φέροντος εἰς τὸ ὀφθαλμοφανέστερον μέ- ρος τοῦ σώματος του, τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἀν- δρείας τοῦ;

Ὁ τῶος κῆρὸς ποῦ εἶσαι μακράν μου, σὲ ἔκαμεν ὑποθέτω νά λησμονήσῃς πόσον σὲ ἀγα- πᾶ ἡ Ἐλλη σου, ἡ ὁποιαν θὰ ἤξεῖε νά σοῦ γράφῃ φρικτὰ παραύνα δια τῆν ἐκτιμησίον σου αὐτῆν πρὸς τὸν ἔρωτά της, ἂν πράγ- ματι δὲν σὲ ἐλυπεῖτο, καὶ δὲν ἤθελε νά σὲ πικράνῃ τώρα ποῦ εἶσαι εἰς ἀνά- ρωσιν.

Ναί, Τέλη, ἡ Ἐλλη σου μετῶ τῶς ὥρας, τὰ λεπτᾶ ποῦ θὰ φθάσῃ ἐκείνη ἡ στιγμή νά σὲ σφίξῃ μέσα στῆν ἀγκαλιά της.

Ποτέ δὲν θὰ πάσῶ νά σὲ θεωρῶ ὠραῖον ὄπασ ο' ἐγνώρισα πάντοτε; ἀλλὰ μόνον θὰ σὲ θεωρήσω ἀ- σχημον, εἰαν ἀσχημῶ θὰ γείνη ἡ ψυχὴ σου μόνον ἀνοήσις; Μά ἂν εἶνε ἀλή-θεια, πῶς ἡ καρδιά σου μένει ἀκόμη παρῶσι τῆν ἐ- γνώρισα, ὄπασ τῆν ἀγά- πην; Ἐ! τότε φίλε μου, μὴ λογασιᾶσῃς τίποτε πά- ρα-πέρα.

Ὅταν αὐτοὶ οἱ Κέρβεροι ποῦ σὲ φιλῶσῶν τώρα ἔ- κει, σοῦ ἐπιτρέψου νά φωνῆς, τρέξῃ, εἰλα, εἰδῶ ζωντᾶ μου, καὶ θὰ βεβαιω- θῆς ὅτι πῆλγορα θὰ γεί- νῃς καλᾶ! ὄχι μόνον εἰς τῆν πληγὴν σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆν ψυχὴν σου! ἡ Ἐ- λλη σου, θὰ σοῦ δώσῃ μα- θῆματα ἀρετᾶς, ψυχικῆς θεραπείας, καὶ θὰ σὲ ἀ- ναγκάσῃ νά παραδέχῃς, ὅτι θὰ δυνῆθῃ νά γείνη ὑ- περηφᾶνος μῆτηρ, διὰ νά δώσῃ καὶ τὰ παῖδιά της νά μνησθῶν τὸ παραδειγ- μᾶ τοῦ πατρός του, καὶ νά γείνουιν τέλειοι στρατιῶται, καὶ γυναικοὶ ὑπεροσπῶται τῆς ἀσχημῆτις μᾶς πατρι- δος!

Ἡ Ἐλλη σου μᾶ πάντα.

Ἄγρας: ΑΝ. Α. ΠΑΝ.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Σαν γλυκοχλοῖα σὺ μανούλο σου Προβάκε τ' εἰσοφο γαυγέλο σου. Κι' ἀνοῖξαν διάπλατα γὰ με τὰ ὄφθαλα, Κι' ἀνθῶσαν μύρανα ῥῶδων στέφανια.

"Αχ! δῶσε διάβασε τοὺς ἴμνους στίχους, τ' αἰλῶν μου φῆσιμα, τὸν πόσον μὴ ἤγως. Ὁ μετῶσι εἶπας γλυκᾶ κατῶ σου, Κ' ἡ ἀσῶ μῶνφρενε κάθε πνοῦ σου.

Κ' εἶσι μῶσ' ὁ ἄνεμα γυνεῖμος αἰλί, Στ' ὀλόφουρο ἔρπασα γυνοῦ ἀροσῶνι, Ἐχοντας ἤλιον μου ληλοῦ ἀρῆτι, Τῆ μεταξῆνα σου κι' ἀρῆ πᾶσιδα!

Ἀκτῆ Φαλῆρου Δούλιτης

Ἡ Ἐλλη ἀφοῦ ἀνέγνωσε τῆν ἐπιστολήν, δὲν ἔσκαφθη πολὺ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

75 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Θεσσαλία κατελήφθη από τρόμον επί τῷ ἀκούσματι τῆς ληστροκίης ταύτης συμφορᾶς καὶ οἱ κάτοικοι ἐλάβον τὰ ὅπλα ὡς προστατεύουσιν τὸς ἀπειλούμενας ἐστίας τῶν.

Ἡ συμφορὰ διήλθε ὡς θέελλα τὴν Θεσσαλίαν λεηλατούσα καὶ ἀκόλουθως εἰσέλθεν εἰς τὴν Στερεάν ὅπου ἡ εἰδησις ἐφθασεν εἰς τὸ Ναύπλιον, τὸ ὅπου κατελήφθη ἀμέσως ἀπὸ ἐλλογον ἀνησυχίαν καὶ ταρᾶν. Πρὸ πάντων ὅμως ἐπέστη κλονισμὸς συντηρήσεως ὁ Κυβερνήτης, εἰς τὸν ὅπου δὲν ἐφθάνον τὰ ἄλλα δευὰ ἀλλὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ προστασίαν τοῦτο.

Ἐνε ἀλλήθες οἱ οἱ ἀντίρροποι φθασαντες εἰς τὴν Στερεάν δὲν κατεδιώχθησαν ἀπὸ τὰ τακτικά στρατεύματα πρῶτον ἐνεκα τῶν υπερῶν ὀφειλῶν τῶν καὶ δευτέρου διότι εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας δὲν διεπράξαν τίποτε ληστροκίῶν.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ σῶμα διέβη τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορινθίου καὶ μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο εἰς τὰς ἀκὰς τοῦ Ναυπλίου.

Αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἐξήτησαν ἀπὸ συνεννοηθῶν μετὰ τοὺς ἀρχηγούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκόσπευον νὰ μὴ ἐπιτρέψουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Ναύπλιον πρὶν ἀποστραφῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν ἀντιπῶν ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ἐδίδωσαν, ὅτι εἰς πρῶτον ὡς ὑποταχθῶν εἰς τὰς διατάξεις τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Καποδίστριας ἐξέλαβε τοῦτο ὡς εὐνοῦχὴ συμπίπτουσα καὶ ἐδέχθη προθύμως τοὺς ἀντίρροποις ἐκείνους εἰς τὸ Ναύπλιον, ἐνδύσας αὐτοὺς στρατιωτικὰ καὶ καθήκοντες οὗτος ἰδιαιτέρου σῶμα ἐπέδου σωματοφυλακῆς, καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς ἀρειμανίους ἀρχηγούς τὸν τὴν φρουρῶν τοῦ Παλατίου καὶ τῆς κινδυνουοῦσης πλείον ζωῆς του.

Ὁ Καποδίστριας εὐρήνην ἤδη μικρὰν ἀνακούφιον μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς ὑποταγῆν τῶν Θεσσαλῶν ἀνατῶν, οἱ ὅπου ἀνέλαβον τὴν προσωπικὴν τὸν ἀσφάλειαν.

Τὸ μέτρον ὅμως τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαρητήρητον ἀπὸ τοὺς ἀνησυχούς ἀντιπολιτευομένους.

Ὁ Τόρνος, εἶπον, ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πρῶτον Ἑλληνικὸν στρατόν, διότι οἱ στρατιωτικὰ ἀνήκοντος περισσότερον εἰς τὸ ἔθνος, παρὰ εἰς αὐτόν.

Ἐἶπον ἀκόμη ὅτι συνέλεξε περὶ ἐαυτοῦ ἀνθρώπους ἐγγληματίας, οἱ ὅπου ληστεύσαντες τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων καὶ πολλὰς Θεσσαλικὰς πόλεις, ἦλθον εἰς τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἀντὶ νὰ εὐθρον τὸ μαστιγιὸν τοῦ Νόμου ὕψωνον καὶ ἐτοιμοὶ νὰ καταπέσει ἐπάνω τῶν, εὐρήνην τὴν ἀγκάλην τοῦ Κυβερνήτου, πρῶτον νὰ τοὺς δεχθῶν, καὶ τὸ βαλάντιον αὐτοῦ ἀνοιχτόν καὶ ἐλευθέρην.

Ἡ πράξις δὲ αὐτῆ τοῦ Καποδίστρια ἡ δικαιολογουμένη προφανῶς ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, εἰς τὴν ὅπου ὁ δισυτυχῆς οὗτος ἀίθρωνος εἶχε καταπέσει, ἐξακραιβήθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἐχθροῦς του, ὡς ἀπόπειρα τυραννικῆ, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐξήτει μετὰ τοὺς ἐπιβλῦδας ἐκείνους στρατιώτας νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν ποθιμένην δῆθεν παρ' αὐτοῦ μοναρχίαν.

Ὁ λαός, εἰς τὸν ὅπου οἱ ὑποψία αὐταὶ ἐνεφνεύοντο ἐπιτηδεῖας, ἤρως νὰ ἐρεθίζηται περισσότερον, καὶ νὰ προκαλῆται τοιοῦτοτρόπος δούτερα ἀστυνομικὰ μέτρα.

Αἱ οἰκονομικὰ καὶ οὐκονομικὰ ἐπετηροῦντο δι' ὑπερῶν τῆς μισθικῆς ἀστυνομίας. Οἱ δὲ Ναυπλιεῖς προσεπάθησαν νὰ διακόψουν τὰς κοινωνικὰς τῶν σχέσεις καὶ νὰ κλείσουν τὰς θύρας τὸν πρὸς τοὺς φίλους καὶ καὶ τοὺς γνωρίμους τῶν, διότι δὲν ἦσαν βέβαιοι ἂν τὴν ἐπαίριον μίαν ἀπὸ τῆς συναστροφῆς δὲν σπληφθῶν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὡς ὑποπτοὶ καὶ ὀδηγηθῶν εἰς τὰς φυλακὰς.

Ἐγαν δὲ διαρκῶς τὸν φόβον τοῦτον, διότι εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν πολλὰ παραδείγματα.

Ἐνε γνωστόν, ὅτι ὁσάκις δημοιογηθῆ μία τοιαύτη ἐκρυβῆς κατάστασις πολιτικῆ, ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύπτεται εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀφίηνε ἐλευθέρην καὶ ἀνεξέλεγκτον τὸ στάδιον εἰς τὰς ψευδολογίας καὶ τὰς διαδόσεις.

Ἄν λοιπὸν ἐτύγχανε νὰ συλληφθῆ ἕνας πολιτικῆς πράγματι ἐνοχος, πράγματι συνωμότης, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τοῦ συλληφθέντος, διὰ νὰ ἐλαφρῶσιν τὴν θέσιν του, διέδιδαν παντοῦ τὴν ἀδικίαν συλληφθῆ, διότι οὐδεμίαν ἔδοικεν ἀφορμὴν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτῃς).

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἡ ἑορτὴ τῆς 21 Μαΐου. — Ἐκτὸς τῶν δημοσιευθεισῶν ἤδη περιγραφῶν τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς ἑθνικῆς καὶ βασιλικῆς ἑορτῆς τῆς 21 Μαΐου μὲς ἐστειλαν τοιαύτας εἰς Ἄργους ὁ κ. Ἀγγελόπουλος Δ. Δεβέντης καὶ ὁ κ. Σ. Καρατζᾶς, ἐκ Καρδίτσας ὁ κ. Ἀγαθοκλῆς Δ. Τέτας, ἐκ Σπάρτης ὁ κ. Ἰωάννης Φιλιππίδης, ἐκ Καλαμών ὁ κ. Ἀνδ. Γ. Περ., ἐκ Φιλιατρῶν καὶ ἐκ Κυπαρισσίας ὁ κ. Εἰδτ. Σ. Θεοδορακόπουλος, ἐκ Τρικαλῶν ὁ κ. Νικόλαος Γ. Γκιόκας, ἐκ Κερατέας ὁ κ. Ἀριστομένης Χρ. Μπέσης, ἐξ Ἀραχθῶν (Δεκαβέτας) ὁ κ. Στέργιος Γαβρόβλης, ἐκ Γιδᾶ (Θεσσαλονικῆς) ὁ κ. Μιχαὴλ Θεοδορόπουλος, ἐκ Τεκελῆ (Μακεδονίας) ὁ κ. Κ. Πέρας (λοχ. παζ.), ἐκ Γιουβέσσου ὁ κ. Μιχαὴλ Σταῖν. Φωτῖον (δευ. πεζικό), ἐκ Κοζάνης ὁ κ. Ἰωάννης Παπαδ. καὶ ἡ δις Σκ. Χαλέβα, ἐκ Χανίων ὁ κ. Ι. Παπαγεωργίου (Κρής ὑπενομοτ.), ἐξ Ἰρακλείου (Κρήτης) ὁ κ. Π. Καζάριας, ἐκ Καίρου ὁ κ. Γεώργιος Σ. Βερβεκίτης καὶ ὁ κ. Κων. Ν. Δαρβέντας, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Νίκος Κορνηνός καὶ ὁ κ. Ἀλεξ. Γουναρόπουλος καὶ ἐκ Τάντας ὁ κ. Α. Τσαπνόπουλος. Αἱ περιγραφὰς ὑπερῶν πλήρεις καὶ λεπτομερεῖς, ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ ἐλλιπὴς ἐπιτομή χωρὸν μὲς ἀναγκάζει νὰ μὴ τὰς δημοσιεύσωμεν. Ἐκφράζομεν ὅμως τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἀποσταλόντας τὰς ἀνατολικὰς ταύτας.

Καρδίτσα. — Οὐδέτις ἐπερίφρεν, τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωηρότητα εἰς συγκέντρωσιν κόμου τῆς πανηγυρῆς μας. Ὅλοι οἱ ἔμποροι εἰνε κατενοουασμένοι ἐκ τῶν ἐφεταμένων εἰσπράξεων. Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας ἐστέρησε εἰς κομμικὴν κίνησιν καὶ συγκέντρωσιν, ἀντιθέτως ὅμως τὰς τελευταίας ἡμέρας, καὶ ἰδίως τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, οἱ ἐπισκέπται ἐκ τῶν θεσσαλικῶν πόλεων καὶ ἰδίως ἐκ Βόλου καὶ Τρικαλῶν ἦσαν πολλοί. Τὴν ἐσπέρην ἰδίως τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου ἡ εἰς τὰς Λαρίσις ἡ δὲ ὄρθουσα τῆς ἐπισκέπται εἰς τὸν χῶρον τῆς πανηγυρῆς ἦτο ἀσυνεχὴς. Τὴν ἐσπέρην πολιταὶ καὶ ἐπισκέπται κατέκλιον τὸ «Πανελλήνιον» τὸ κ. Ι. Κοντακτοῦ, ὁ κ. Ι. Κοντακτοῦ, φιλόκαλος ὁ κ. Ι. Κοντακτοῦ, κεραινοῦ τοῦ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως 2 ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων 1000 κηρίων, καταμαγαθεῖ δὲ καὶ ἄλλοι, ἡ δὲ ὄρθουσα τοῦ κ. Μήτσου. — Ἀφίξη ὁ κ. Α. Παπαλεξόπουλος ἐκ Φαρσάλων καὶ ἀνεχώρησε πάλιν δι' Ἀθήνας ὡς κληρωτός. Ἐπίσης ἀφίξη ὁ κ. Πυργιώτης φεῖτον ἐν τῷ Ναυστάθμῳ. — Ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς βροχερός περὶ ὅσης καὶ ὀλίγης χαλάρωσις.

Ἀγαθοκλῆς Δ. Τέτας. — Ὁ ἐν τῇ παραλίᾳ ναὸς τῆς Ἀναλήψεως ἐφόρτασεν τὴν πρῶταν, διὰ πανηγυρικῆς λειτουργίας, εἰς τὴν παρῶτην ἐξαιρετικῶς πολλῆς κόσμος, τὴν τοπικὴν ἑορτὴν τῆς παραλίας. Ἄν καὶ δὲν ἀνεμίνετο, παρατηρήθη ζωηροτάτη κίνησις καὶ δὴ τὸ ὄρατον φύλλον, τὸ ὅπου ἐκαμε τὴν ἐμφανίον του μετὰ τὰ καλπάρια τοῦ σμυροῦ.

Σταῦρος Χ. Τσιμπιδῆς. — Τὴν 19 τρ. ὁ Φιλανθρωπικὸς σύνδεσμος «Ἀρετῆ» διοργανώσεν οἰκονομικὴν ἐκδρομὴν εἰς τὴν μακετικὴν τοποθεσίαν Βέικος τοῦ Βοσπόρου. Ἡ ἐκδρομὴ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκονομῶν τοῦ Πέρην καὶ Γαλατᾶ. Τὸ ὄρ. ἀριθμ. 41 ἡλεκτροφόριστον ἀτμόπλοιον τῆς «Εὐαρίδας» Συρμετ-Χαίρει» ναυλωθὲν ὑπὸ τῷ συνδῆσμον ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Παφῆρας τοῦ Γαλατᾶ εἰς τὰς 8 π.μ. κατὰ μιστόν. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν τῶν ἐκδρομῶν ὄπισθε δεκαπενταμελὴς ὄρχηστρα παινεύσασα διάφορα ἐλακτικά τεμάρια. Τὴν 6 1/2 π.μ. ἐπιβάντες τὸ ἀτμόπλοιο ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια ἀφοῦ ἐξέδρομον καὶ μέχρι Καβαλίου. Ὅλοι οἱ ἐκδρομῆς ἀπεχώρησαν κατευχαριστήμενοι ἀποκομίζοντες τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Συγχαρητήρια ὀφείλονται τῷ ἀξ. κ. Π. Μελετόπουλον ἐπιτίμιον πρόεδρον καὶ τῷ κ. Α. Ἀναστασίου πρόεδρῳ ἐργασθέντων μετὰ ζήλου πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς.

Φαργιώκος Π. Ἀλέργης. — Τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, ὅπως κατ' ἔτος, συνέρρευσεν πολλὸς κόσμος τὴν μὲν πρῶταν εἰς τὸ Παλιόκλῆσι, τὸ δὲ ἀπέβυσμα εἰς τὴν θῆσιν Κλαδί. — Ἐφέτος ἦτο πλεονάζουσα ἡ εὐθυμία καθ' ὅτι ἐλευθέρην πλείον ὁ Κοζανίται ἐφάλλον τὸν ἐθνικὸν ἕμνον. Ἐθεάθησαν καὶ πολλοὶ ἔξοι καὶ ἔξοι, ὡς Βερροιώτισες, Μοναστηριώτισες, Βελενδίνες καὶ μὴ Κα Ἀλεξανδρινῆ. — Ἐξακολουθεῖ ὁ Καραγκιόζης τὰς ἐπιτυχεῖς παραστάσεις του ὅπου ἔδωκε τὸ χρέος τοῦ Σαλιτᾶν Μετζίτς, ἐπὶ Φοῦραργῆν, τὸ «Γιούλ μπαχτσέ», καὶ ἐτοιμάζει νὰ δώσῃ τὸν Γάμον τοῦ Καραγκιόζης καθὼς καὶ μίαν μεγάλην παράστασιν ὑπὲρ τοῦ Στόλου. — Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Κόσταν Πισσογιάννην εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχίαν.

Ἐλεν. Σ. Βοντα. — Μετὰ μεγάλῃς ἐξουσίας ἐτοιμάζονται νὰ δώσωσι τὰς μετ' ὀλίγης ἡμέρας ἐνταύτους ἐξετάσεις τῶν οἰτε μαθητῶν καὶ μαθητριά (κατὰ μοῖζον λόγον, ὡς οὖσαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως) τοῦ ἐνταύθα Ἑλληνικοῦ σχολείου. Καίτοι

ἡ ἐπιστράτευσις ἐστέρησε τὸ ἀνο σχολεῖον τῶν δύο ἀνωτέρων λειτουργῶν του καὶ ἐπὶ πρῶτον χρόνον ἔμεινε τὸ κενὸν τοῦτο ἀναπληρωτὸν, ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ εἰμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐξετάσεων, λαμβάνοντας ὡς ὄψιν τοὺς ὑπερῶνθρώπους κόπους καὶ προσοχὰς θείας ἃς κατέβαλε ὁ ἀκούρατος καὶ μετῴπιος ἐναπομείνας Ἑλληνοεὐδαίμονος κ. Σταύρος Κολλάτος, πρὸς ἐν ὀφθαλμοῦ χάριτος ὁ μὲν οἱ μαθηταὶ ἀλλὰ καὶ ἐλόκληρος ἡ Κοινωνία σπανίζου.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ποδοσφαιρικοὶ Ἀγῶνες

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἀντιστοιχίῳ Ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες μετὰ τῶν ὀμίλων ὁ «Κόροιβος» καὶ «Πασιλ. Ποδοσφαιρικοὶ». Οἱ ἀγῶνες ἤρσαν εἰς τὰς 4 1/2 π.μ. μετὰ τῶν δευτέρων αὐτῶν ἔμειναν καὶ εἰτα μετὰ τῶν πρῶτων τοῦτον. Μετὰ περὶ τῶν ἀγῶνων (ὅπου τὸν δευτέρου ὀμίλου) ἐκίνησεν ἡ τὸ «Πανελλήνιον» διὰ τερματίον 2 ἐναντίον 1, ἀνακρίθηντο ἐκ μὲν τῶν «Πανελλήνιον» τῶν κ. Χρηστίδου, Γαρουφαλῆ, Δερμετῆ καὶ κατ' ἐλάχιστον λόγον τοῦ Παπαθανασίου. Ἐκ δὲ τῶν «Κόροιβος» πάντων ἐθαυμάσθη ἡ εἰς τὴν ἡμερᾶν καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἐνείκη, σημειώσασθαι δὲ ὅτι πρῶτον ἤδη φορὰν ἔλαβον μέρος οἱ παῖκα οὗτοι εἰς ἀγῶνας. Ἰαζαίτης δὲ διακρίσασαν οἱ κ. κ. Βογιατζῆρας, Τράγκας, Σκαρμπόπουλος, Λαζαρόπουλος, Ρομπιτῆς, Γεωργιάδης καὶ Ἰωάννου.

Ἐπίσης δὲ μετὰ τῶν πρῶτων ὀμίλων ἐκίνησεν ἡ τὸ «Πανελλήνιον», ἔργον τοῦ κ. Στυριδιανῶς Ζ. Ληβιά, τὸ βιβλίον τοῦτο εἰνε διδακτικώτατον καὶ ὀφελιμώτατον διὰ τὰς νεοειδίας, καὶ διὰ τὸ διδάσκει τὰ καθήκοντα τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαπαιδαγωγήσεως αὐτῆς. Τὸς ἀγῶνας παρεκολούθησαν πλείστοι φίλοι, ἰδίως ἐκ τῆς γείτονος, μετὰ μάλιστα διακρίνοντες ἐπιδοκιμαζόντες τοὺς ἐκείστας ἀρτεσιόντας εὐδαίμονας παίκτας διὰ παταγῶν ἀεροκροτημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδέχθησαν συγχαρητήρια οἱ κ. κ. Καλαφῆ, γρη. ὄρχηστρῶς «Πανελλήν.» Δουκίνας, γρημ. «Πανελλήν.» καὶ ἐκ τῶν «Κόροιβος» οἱ κ. κ. Νέρος Γ. προεδρεύσων συμβούλους καὶ Σαρρῆλος, ἀπ. Πάουλος, Βόρρας καὶ Οἰκονομῆς Κοσμητῆς Ποδοσφαιριστῆς διὰ τὴν τοιαύτην ἵπταν τῆς ἡμερᾶς ἀνωτέρα πάσης νίκης.

Ἀμερῶλητος Φιλιάδης. — Ἐξέδωθη εἰς τοιούθον «Ἡ ἀγωγὴ τῆς κόρης», ἔργον τοῦ κ. Στυριδιανῶς Ζ. Ληβιά, τὸ βιβλίον τοῦτο εἰνε διδακτικώτατον καὶ ὀφελιμώτατον διὰ τὰς νεοειδίας, καὶ διὰ τὸ διδάσκει τὰ καθήκοντα τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαπαιδαγωγήσεως αὐτῆς. Τὸς ἀγῶνας παρεκολούθησαν πλείστοι φίλοι, ἰδίως ἐκ τῆς γείτονος, μετὰ μάλιστα διακρίνοντες ἐπιδοκιμαζόντες τοὺς ἐκείστας ἀρτεσιόντας εὐδαίμονας παίκτας διὰ παταγῶν ἀεροκροτημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδέχθησαν συγχαρητήρια οἱ κ. κ. Καλαφῆ, γρη. ὄρχηστρῶς «Πανελλήν.» Δουκίνας, γρημ. «Πανελλήν.» καὶ ἐκ τῶν «Κόροιβος» οἱ κ. κ. Νέρος Γ. προεδρεύσων συμβούλους καὶ Σαρρῆλος, ἀπ. Πάουλος, Βόρρας καὶ Οἰκονομῆς Κοσμητῆς Ποδοσφαιριστῆς διὰ τὴν τοιαύτην ἵπταν τῆς ἡμερᾶς ἀνωτέρα πάσης νίκης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τρικυμιάν. Ὁ εἰς τὸς ὀ μόνος κάτοχος βίβης καὶ κατὰ τὸ δημοφῆδες ἡ δὲ ἔχτει δικαιοσύνη μὲς ψῆφου. — Ἰ. Κοζιάν. Συνδρομὴ πρὸς ἀνεπίσημὴν ἐλήφθη. Καθυστερηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. — Ἐλ. Μακρομυλῆ. Ἐπιταγὴ πρὸς ἀναπόλησιν ἀνεδομῆς ὡς ἐλήφθη. — Σ. Κουτσόπουλος. Ἐλήφθησαν. — Λεον. Γεῖφαν. Δραματ. 9. — Χρ. Καλαφῆ. Ἐνταῦθα. Ἐλδομον ἐκείνο καὶ ἡ δημοσιότης, ἀν δὲ δυνασθεῖ νὰ μὲς εἰσραε καὶ σχετικὴν εἰκόνα. — Π. Μουρ. Πολύ καλά. — Δ. Καναῖν. Συνδρομὴ ὡς ἐλήφθη. Ἐνεργῶς. — Χρ. Ζαχαράκη. Τοιαῦτον εἶδος δὲν δημοσιεύονται. Φύλλον ἐστάλη. — Ὀρφία. Δὲν ἔπαρξαι, ἐστειλάτε τὸ ἐκ νέου καθὼς καὶ τὸ ἀντίτυπον. — Πηλιδ. Δὲν ἐλήφθη. — Ν. Ακουερόπουλος. Ἄν ἐνεκρηθῆ τὸς ἀργότερα δημοσιεύθῃ. — Ἰ. Χριστοδουλοπουλος. Δὲν ἐγκρίνεται. — Κ. Παυλοπούλου, Κόρητα de Couta, Π. Κάτοσι, Κ. Ρ. Ραν, Ν. Λαοῦλη, Α. Δία μαντιόπουλου, Δ. Ζορμπᾶν, Αἰματόβρεκτικῆν Μακεδονίαν, Ἀγαθ. Τέταν, Μινὸ Μιχαλοπούλου, Μ. Καπόλ., Γ. Ἀγαπαστοπούλου, Ἀρμόριο Ναυτοπούλου, Νεῦον Μενοῦνον, Π. Λεωμόν, Γ. Ζήραν, Πολ. Κυριακῆν, Τάκ. Παπαθανασίου, Ν. Κομνηνῶν, Π. Ἀγκάθη, Π. Κοσμάπουλου, Ι. Κυριακῆν, Ἀγ. Δεβέντη.

Ἄλαμπρα. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Μουσταῖαν μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Καν Μουσταῖα.

Νεαπόλεως. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Εἰδῶν. Παντοπούλου μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Λίδα Ν. Παντοπούλου.

Ἄλαμπρα. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Εἰδῶν. Παντοπούλου μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Λίδα Ν. Παντοπούλου.

Ἄλαμπρα. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Εἰδῶν. Παντοπούλου μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Λίδα Ν. Παντοπούλου.

Ἄλαμπρα. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Εἰδῶν. Παντοπούλου μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Λίδα Ν. Παντοπούλου.

Ἄλαμπρα. — Οἴσμος ὑπὸ τὸν κ. Εἰδῶν. Παντοπούλου μετ' ἐκλεκτὰ πρόσωπα καὶ τὸν πρωταγωνιστῆραν τὴν Λίδα Ν. Παντοπούλου.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Τὸ Διδασκαλεῖον Πειραιῶς. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδῶθη ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ Πειραιῶς ἐν μέσῳ πλήθους κόμου ὑπὸ τοῦ ἐνταύθα διδασκαλεῖου, ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους. Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντιγόνης ὑπεδῶθη ἡ μετὰ ταῦν δις Κιχ. Σούφλα, τὴν Ἰαμὴν ἡ δις Ἄνα Μαιση, τὸν Κοκόντα ἡ δις Ἐλ. Ροδίτου, τὸν Λίμων ἡ δις Θ. Παρασκευοπούλου, τὸν Εὐδοκίαν ἡ δις Ἄνα Διακίαν, τὸν Τερσίαν ἡ δις Α. Παπαδοπούλου, διάφορα δ' ἄλλα πρόσωπα οἱ δις Γονιωτάκη, Λεργίου, Ἠλιοπούλου, Καρπέτη. Ἐν τῷ χορῷ διευθυνόμεν ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίου ἀριστοῦ του Ὀδείου Ἀθηνῶν διεκρίναντε δὲ δις Δέδρ, Ρομπῆ, Τσιλιγκιῆ, Σαυροπούλου, Λουκάκη, Κάλσι κλπ. Τὴν ἑορτὴν ἐπέστρεψε τὸ ἐμβατήριον «Ἐμπερ. μῦθος» τοῦ Σαυροπούλου καὶ ὁ ἔθνος ὡς ἡμῶν Συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὰς μαθητριά καὶ διδασκαλοὺς, οὐδὲν παραλείψασθαι πρὸς ὀφειλῶν, δι' ὃ καὶ ναυαγία ὁ Πειραιῶς.

Παν. Πάγκας. — Εἰς κατ' ἀποφασιστικὸν ἐξεδῶθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπιμύθου τῆς ἐν Ρώμῳ Διηθητοῦς ἐκδόσεως τοῦ 1911. Ἐκθεσις τῶν ὑπ' αὐτῆς πραγματοποιημένων, γραφεῖα ἐκ τῶν προεδρῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης κ. Α. Τυαλάου Μασιᾶ. Τὸ βιβλίον διδὲν ἰδὲν ἀκριβῆ τῆς συντελεσθεισῆς ἐργασίας πρὸς εὐποροποιτικὴν ἀντιστοιχίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐκείσιν ἐκείνην καί οἱ οἱ πολλῶν σχετικῶν καλλιτεχνικῶν εἰκότων.

Ἐκδόσεις. — Ἐξεδῶθη εἰς τοιούθον «Ἡ ἀγωγὴ τῆς κόρης», ἔργον τοῦ κ. Στυριδιανῶς Ζ. Ληβιά, τὸ βιβλίον τοῦτο εἰνε διδακτικώτατον καὶ ὀφελιμώτατον διὰ τὰς νεοειδίας, καὶ διὰ τὸ διδάσκει τὰ καθήκοντα τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαπαιδαγωγήσεως αὐτῆς. Τὸς ἀγῶνας παρεκολούθησαν πλείστοι φίλοι, ἰδίως ἐκ τῆς γείτονος, μετὰ μάλιστα διακρίνοντες ἐπιδοκιμαζόντες τοὺς ἐκείστας ἀρτεσιόντας εὐδαίμονας παίκτας διὰ παταγῶν ἀεροκροτημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδέχθησαν συγχαρητήρια οἱ κ. κ. Καλαφῆ, γρη. ὄρχηστρῶς «Πανελλήν.» Δουκίνας, γρημ. «Πανελλήν.» καὶ ἐκ τῶν «Κόροιβος» οἱ κ. κ. Νέρος Γ. προεδρεύσων συμβούλους καὶ Σαρρῆλος, ἀπ. Πάουλος, Βόρρας καὶ Οἰκονομῆς Κοσμητῆς Ποδοσφαιριστῆς διὰ τὴν τοιαύτην ἵπταν τῆς ἡμερᾶς ἀνωτέρα πάσης νίκης.

Ἐκδόσεις. — Ἐξεδῶθη εἰς τοιούθον «Ἡ ἀγωγὴ τῆς κόρης», ἔργον τοῦ κ. Στυριδιανῶς Ζ. Ληβιά, τὸ βιβλίον τοῦτο εἰνε διδακτικώτατον καὶ ὀφελιμώτατον διὰ τὰς νεοειδίας, καὶ διὰ τὸ διδάσκει τὰ καθήκοντα τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαπαιδαγωγήσεως αὐτῆς. Τὸς ἀγῶνας παρεκολούθησαν πλείστοι φίλοι, ἰδίως ἐκ τῆς γείτονος, μετὰ μάλιστα διακρίνοντες ἐπιδοκιμαζόντες τοὺς ἐκείστας ἀρτεσιόντας εὐδαίμονας παίκτας διὰ παταγῶν ἀεροκροτημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδέχθησαν συγχαρητήρια οἱ κ. κ. Καλαφῆ, γρη. ὄρχηστρῶς «Πανελλήν.» Δουκίνας, γρημ. «Πανελλήν.» καὶ ἐκ τῶν «Κόροιβος» οἱ κ. κ. Νέρος Γ. προεδρεύσων συμβούλους καὶ Σαρρῆλος, ἀπ. Πάουλος, Βόρρας καὶ Οἰκονομῆς Κοσμητῆς Ποδοσφαιριστῆς διὰ τὴν τοιαύτην ἵπταν τῆς ἡμερᾶς ἀνωτέρα πάσης νίκης.

Ἐκδόσεις. — Ἐξεδῶθη εἰς τοιούθον «Ἡ ἀγωγὴ τῆς κόρης», ἔργον τοῦ κ. Στυριδιανῶς Ζ. Ληβιά, τὸ βιβλίον τοῦτο εἰνε διδακτικώτατον καὶ ὀφελιμώτατον διὰ τὰς νεοειδίας, καὶ διὰ τὸ διδάσκει τὰ καθήκοντα τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαπαιδαγωγήσεως αὐτῆς. Τὸς ἀγῶνας παρεκολούθησαν πλείστοι φίλοι, ἰδίως ἐκ τῆς γείτονος, μετὰ μάλιστα διακρίνοντες ἐπιδοκιμαζόντες τοὺς ἐκείστας ἀρτεσιόντας εὐδαίμονας παίκτας διὰ παταγῶν ἀεροκροτημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδέχθησαν συγχαρητήρια οἱ κ. κ. Καλαφῆ, γρη. ὄρχηστ

